

NIEUWE AVONTUREN

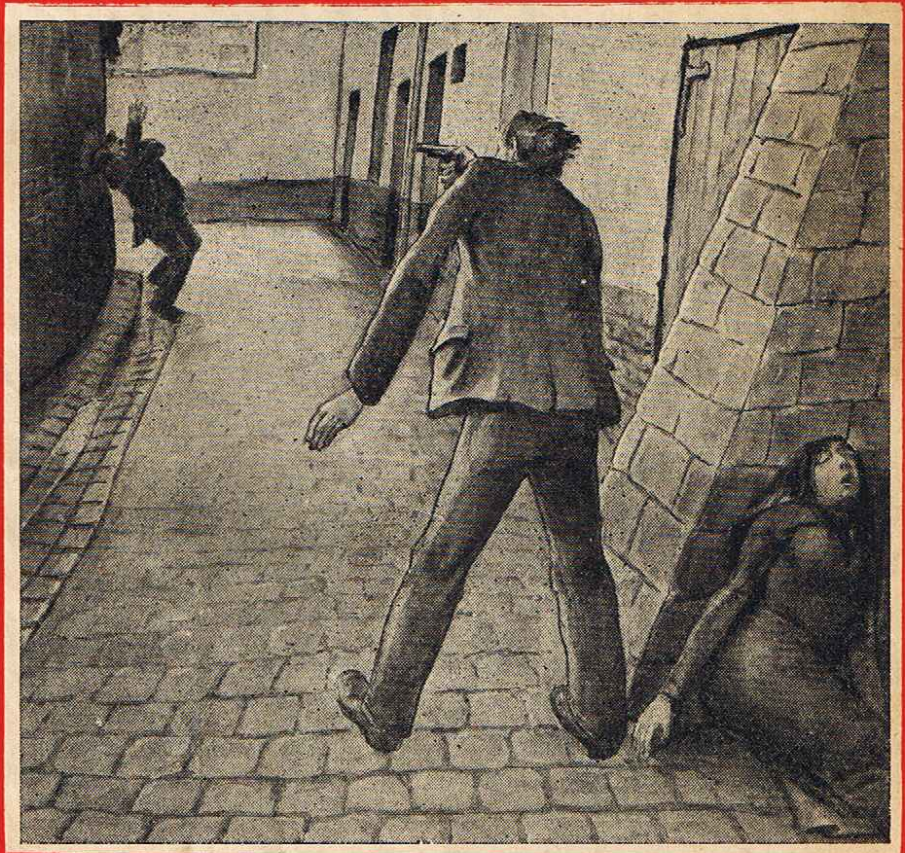
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN VERIJDELDE AANSLAG

N° 2298

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een verijdelde Aanslag

HOOFDSTUK I

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING

Het liep tegen half twaalf in de ochtend, toen Raffles en Charles Brand, beiden in hun hemdsmouwen, want het was reeds vrij warm voor een dag in de vroege lente, bezig waren met het monteren van een antenne op het dak van een huis van slechts twee verdiepingen in de wijk van Battignole, een der volkrijkste van Parijs.

Raffles bevond zich nu al sedert bijna een maand te Parijs, hij had er een paar gevaarlijke avonturen beleefd, hij had er een paar goede slagen geslagen, en het beviel hem er zo, dat hij niet voornemens was, spoedig weer te vertrekken.

Hij had dit wel niet met zoveel woorden aan Brand gezegd, maar de jongeman was een scherp opmerker, en had aanstonds aan verschillende, onbedrieglijke zaken gezien, dat Raffles voor-

lopig althans niet naar Londen dacht terug te keren.

Om te beginnen had hij Henderson, zijn chauffeur, teruggezonden om zijn eigen, snelle Rolls Royce te halen, en toen de reus met de wagen terug was, vertrok Raffles zelf, ditmaal om de vlieg-machine te gaan halen, ontsproten aan zijn eigen vernuftig brein, en begiftigd met een snelheid, waarmeens die van de snelste tot dusverre bekende machines, door benzine voortgedreven, in het niet zonk.

Uiterlijk week het toestel weinig of niets af van de bekende modellen, behalve dat het iets kleiner was, en nog het meeste geleek op een van die ranke straaljagers, die de voorlopers zijn geweest van de grotere Sabres, Hunters en Swifts, de laatste met een officieel vastgestelde snelheid van 1.100 km. per

uur, die later zouden worden gebouwd.

Echter, het kleine toestel van Raffles haalde gemakkelijk 650 kilometer in het uur, en was in staat, binnen enkele minuten tot een hoogte van 4.000 meter te stijgen, zodat het voor het blote oog volkomen onzichtbaar was.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles, voorzien van een voorraad uitstekend nagemaakte passen en legitimatiepapieren onder een vreemde naam te Parijs woonde.

Het heette dat hij zich bezig hield met onderzoekingen op het gebied der radiografie en tot dat doel zijn eigen huis te Battignole had ingericht.

Raffles bezat dit huisje reeds verscheidene jaren en had de beide verdiepingen verhuurd aan een rustig burger, die echter plotseling was aangegrepen door een late lust naar verandering, zijn boeltje had verkocht, de huur had opgezegd, en op het tijdstip, waarop deze vertelling een aanvang neemt, waarschijnlijk al halverwege de Oceaan was, met bestemming naar de Verenigde Staten.

Raffles had er niet aan gedacht, zich tegen dit vertrek te verzetten, dat hem integendeel zeer gelegen kwam, nu hij in de Franse hoofdstad behoefte had aan een soort hoofdkwartier, vanwaar hij gemakkelijk zijn ondernemingen zou kunnen leiden.

Het huisje lag vrij afgezonderd in een stille wijk, het was aan alle kanten omgeven door een tuin, want gelukkig was tot op die plek nog niet de schenkende hand doorgedrongen van de bouwexploitant en van de speculant, die terreinen en huizen opkocht, in de hoop, dat de stadsuitbreiding zich genoopt zou zien, deze terreinen te onteigenen.

Hij had dit eigenaardige, oude huisje voor zich en zijn beide metgezellen aléén, hij kon er doen wat hij verkoos, en hij behoefde niet bevreesd te zijn voor spionnen, want de naaste burenen waren degenen, wier tuinen grnsden aan zijn eigen achtertuin.

Men vindt dergelijke tuinen te Parijs nog maar heel weinig, en dan nog slechts in de alleroudste wijken van de binnenstad, of anders in de voorsteden, zoals Auteuil en Neuilly, waar zij menigmaal

een vrij grote omvang hebben.

Zodra Raffles zijn vliegmaschine veilig naar Parijs had overgebracht, huurde hij een afzonderlijke hangar op het vliegveld van Courbevoie, hetwelk onlangs was geopend, voornamelijk ten behoeve van sportlieden, liet er dadelijk een ander slot op maken, zodat alleen braak het zou kunnen openen, keerde naar zijn woning terug, en bedacht wat er nog verder te doen viel, alvorens hij zijn netten zou kunnen uitzetten en, zoals hij het noemde « grote zaken zou kunnen doen ».

Te Londen bezat Raffles een voortreffelijke radiografische inrichting, waarvan hij reeds veel nut en vermaak had getrokken, door hem zelf vervaardigd en in staat alles wat door radioamateurs over de gehele wereld per ultra korte golf werd uitgezonden, op te vangen. Daarom had hij besloten iets dergelijks, op kleinere schaal, ook in zijn huis te Parijs aan te leggen.

De eigenaardig gevormde antenne met de strak gespannen tuidraden op het platte dak met zijn rand van hardsteen, zijn festoenen van graniet en zijn medaillons, waarop jaartallen gegraveerd waren, stond reeds sedert een paar dagen overeind, de geleidingsdraad was reeds binnenshuis gebracht; de grondverbinding om het toestel te kunnen aarden, was al vroeger tot stand gebracht, en het ogenblik brak aan, waarop Raffles het toestel eens zou proberen.

Hij kende alle golflengten van alle voorname zendstations uit zijn hoofd, en zei nu tot Brand, terwijl hij zijn gereedschappen bijeenzocht van het platte dak:

— Wij zullen nu eens zien of er geen vergissingen begaan zijn, Charles, en of het toestel goed werkt.

— Maar het uur van de grote programma's is nog lang niet aangebroken, wierp Brand hem tegen, terwijl hij zijn colbert aanschoot.

— Dat doet er niet toe. Over tien minuten seint de Eiffeltoren de juiste tijd, dan komt het weerbericht van New York dat wij hier nu kunnen horen, door het verschil in tijd, want het is daar nu zes uur, en nog enige andere officiële

berichten. Dat is voldoende om te zien of ons toestel geen fouten heeft.

De beide vrienden klommen door het schuine dakraam naar binnen, bereikten zo de zolder, en daalden alle trappen af tot zij in de eenvoudige woonkamer stonden, waar het eigenlijke ontvangtoestel zich bevond.

Raffles nam er voor plaats, en begon voorzichtig aan de stelschroeven te draaien.

Telkens wisselde hij de golflengte, tot hij plotseling met draaien ophield, en een ogenblik luisterde met gefronste wenkbrauwen.

Brand zag aan de tevreden uitdrukking van zijn gezicht dat hij de goede aansluiting had gekregen.

— Het werkt uitmuntend, amice. Maar daareven heb ik iets gehoord, wat mijn nieuwsgierigheid heeft opgewekt. — Wat was het?

— Het volgende werd in het Italiaans gezegd: Half drie Pont Neuf bij het standbeeld. Breng alles mee. Laat Adolphi... En verder kon ik niets horen, want ik had onwillekeurig aan de condensator gedraaid en toen ik eindelijk de goede lengte weer terug had, was het te laat en hoorde ik niets meer.

Brand keek Raffles verbluft aan, en zei toen lachend:

— En vind je dat nu zo merkwaardig? Ik kan er volstrekt niets bijzonders in zien. Dat is natuurlijk een of ander behaagziek vrouwtje, dat een afspraakje maakt met haar man, zou ik zeggen.

— Ja, dat is best mogelijk. Maar wat is dan alles dat hij moet meebrengen?

— Wel, een doos bonbons, of een flesje odeur, of iets dergelijks.

— Maar waarom sprak dat aanvallige vrouwtje dan in telegramstijl? Dat is toch niet heel hartelijk. Weet je wat wij doen? Wij gaan om half drie eens op de Pont Neuf kijken, bij het standbeeld, dat natuurlijk niet anders kan zijn dan het standbeeld van Hendrik IV, dat zich omstreeks halverwege de brug bevindt.

Brand sperde zijn ogen nog verder open en riep uit:

— Maar beste Edward, hoe heb ik het nu met je? Wat schuilt daar nu in 's hemelsnaam achter?

— Het heeft misschien niets te betekenen, dat beken ik, maar er werd Italiaans gesproken, Charles, en Frankrijk herbergt op het ogenblik een aantal Italianen die, nu het fascistische regime heeft uitgediend, het niet eens zijn met de huidige regering en er aardig op los samenzweren en komplotteren.

— Maar mijn hemel, waarom moeten het nu juist uitgewekenen zijn, die daar spraken?

— Adolphi, Charles, is de naam van een terrorist. Hij is uit Rome gevlucht.

Voor een ogenblik was Brand verslagen, maar toen herhaalde hij:

— Dat is immers louter toeval.

— Jij zegt dat met veel overtuiging, en toch overtuig je me niet, amice, herenam Raffles kalm. En omdat je mijn grote nieuwsgierigheid kent, moet je het goedvinden, dat wij eens gaan onderzoeken, wie zich daar om half drie op onze oude Pont Neuf zal bevinden.

— Als ik je er een plezier mee doe, bromde Brand. Maar waarom zouden wij ons met zulke dingen bemoeien?

— Zeg dat niet op zulk een minachtende toon, Charley. Het is bekend, dat de vijanden van de regering over veel geld beschikken, en men zegt dat een groot gedeelte daarvan verschaft wordt door Moskou. Ik zou die bewering niet gaarne voor mijn rekening nemen, maar het komt er volstrekt niet op aan wie het geld verschaft. De hoofdzaak is, dat er altijd een flinke strijkkas aanwezig moet zijn. En bedenk nu wel, dat ik mij volstrekt niet wil bemoeien met de pogingen van anderen, om de toestand in Italië te wijzigen. Ieder dient zijn vaderland op zijn manier, en ieder eeft van dat vaderland een andere opvatting. Sommigen beschouwen het als een uit tien of twaalf heren bestaand lichaam, dat belastingen heft, anderen zien 't daarentegen als 'n soort hemel op aarde, die het in de macht heeft, baantjes en ridderordes uit te delen, maar er zijn er ook, die het hele begrip vaderland ontkennen. Er worden echter dikwijls middelen gebruikt, die ieder weldenkend mens moet verachten, tenminste in negen van de tien gevallen. Men kan de machthebber vermoorden, maar het is

zeer de vraag of men daardoor het beginsel vermoordt waarvan hij de belichaming is. Maar hoe het ook zij, er wordt hier hoogstwaarschijnlijk een of ander komplot gesmeed en om dat te kunnen uitvoeren is er geld nodig, veel geld, zoals wij onlangs nog hebben kunnen constateren in het geval met het Spaanse document over een samenzwering die grandioos mislukt is. Hetgeen mij niettemin een aardige duit heeft opgeleverd, eenvoudig omdat ik me er bijtijds mee heb bemoeid.

En nu heb ik best zin om onze kas opnieuw aan te vullen met de kruimels, die van de samenzweerderstafel vallen. Ik heb hier in Parijs nu alle moderne hulpmiddelen onder mijn bereik. Mijn snelle, betrouwbare Rolls Royce, die wij alle drie, jij, James Henderson en ik kunnen besturen. Mijn vliegmachine en dit aardige radioapparaatje hier. Eigenlijk mag ik mijn televisietoestel ook niet vergeten, maar zolang ik nog geen eigen televisie camera bezit, valt daar voor mijn doel nog niet veel mee te beleven.

Maar laten we tevreden zijn. Met de opgenoemde hulpmiddelen kunnen we het een heel eind schoppen. Mijn radio heeft me die naam Adolphi toegefluisterd

en daar moet ik gebruik van maken. Een voorgevoel zegt me, dat we ons hart kunnen ophalen aan een mooi, levensgroot avontuurtje, dat nog lang in onze herinnering zal blijven voortleven.

En daarom, Charles, omdat die naam van Adolphi mijn wantrouwen heeft gewekt, zullen wij eens gaan zien wat zich daar op de Pont Neuf afspeelt, vanmiddag om half drie.

— Maar zij zullen er zich wel voor wachten, daar met elkander te beraadslagen als zij vreemden in de nabijheid zien.

— Ik denk dat zij zelfs helemaal niet zullen beraadslagen, Charles. Althans niet over zulke dingen. Maar er is op de rechter Seine-oever, vlak tegenover het begin van die prachtige, oude brug een alleraardigst oud wijnhuisje, waarvan ik de waard goed ken, en die op de eerste verdieping daarvan een soort particulier kabinet heeft, uit het raam waarvan men de gehele brug kan overzien, en daar, met een goede kijker gewapend zullen wij heel wat kunnen waarnemen, zonder dat dit argwaan wekt. Ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat wij hier aan de vooravond staan van een belangwekkend avontuur.

HOOFDSTUK II

DE SAMENKOMST OP DE PONT NEUF

De grote klok boven in de toren van de Notre Dame had nauwelijks twee zware slagen laten dreunen, of Raffles en Brand, voor alle zekerheid vermomd, betraden een insteekkamertje, gelegen op de eerste verdieping van een hoekhuis, waar reeds sedert eeuwen, misschien wel van de bouw van de beroemde brug af, een logement gevestigd was geweest, hetwelk het uithangbord droeg: « In den Gouden Leeuw ».

Dit vertrekje had slechts één smal raam, dat juist uitzag op de oude, stenen brug, en dat Raffles dadelijk een wei-

nig openzette, zodat hij, achter de tafel midden in het vertrek gezeten, met zijn voortreffelijke Zeiss prismakijker alles zou kunnen zien wat er op de brug geschiedde, zonder dat het mogelijk was, dat iemand hem daar zou kunnen opmerken.

Brand en Raffles namen achter die tafel plaats.

Maar degene die het draadloze bericht verzonden had, scheen niet iemand van de klok te zijn, want het was reeds twee minuten voor half drie, voor er eindelijk een als heer gekleed persoon kwam

aanlopen, vrij goed gekleed, die zonder enige twijfel een Italiaan moest zijn, te oordelen naar zijn oljffkleurige tint, zijn opgestreken, zwarte snor, en de glans van zijn zwarte ogen.

Juist toen hij de brug opliep, kwamen er van de andere kant twee mannen aan, van wie de een een tamelijk omvangrijk pak onder de arm droeg, in rose pakpapier gewikkeld.

De ander was een man van omstreeks vijftig jaar, klein, een weinig gebogen, met een gerimpeld gelaat, rossig haar, in een kring om zijn kale schedel geplant, hetgeen duidelijk te zien viel, want hij nam herhaaldelijk zijn slappe vilthoed af, teneinde zijn voorhoofd te betten, want hij scheen het zeer warm te hebben.

Raffles had zijn kijker weer voor het oog gebracht en zei nu op zachte toon:

— Die rosharige man moet Adolphi zijn.

— En de ander? Die met het pak?

— Dat weet ik niet. Maar hij is een Italiaan, daarop durf ik wel zweren.

— Wat zou er in dat pak zitten?

— Beste Charles, ik ben geen telepaat. Maar het is natuurlijk « de zaak » waarvan sprake was in de radiografische boodschap. Kijk maar, nu zijn de drie bijeen, zij wisselen enige woorden, en onze man die er het eerst was, neemt het pak over...

— En zo voorzichtig, alsof er porselein of fijn glaswerk inzit, riep Brand uit.

— Ja, of een helse machine, vulde Raffles laconiek aan. Zo'n ding behandelt men liever ook een beetje behoedzaam.

Brand had een beweging van schrik gemaakt, en herhaalde:

— Een helse machine? Hoe kom je daarbij? Waarom denk je dat?

— Omdat zulk een ding past bij anarchisten en nihilisten, Charles, antwoordde Raffles rustig. Het is bekend, dat die Adolphi zijdelings betrokken is geweest bij een vroegere aanslag. Het bewijs kon echter niet geleverd worden naar het scheen, en de Franse Justitie is altijd weigerachtig gebleven, de man uit te leveren. Het blijkt nu, geloof ik, dat hij zijn plannen nog niet heeft opgegeven.

— Maar dan moeten wij toch onmiddellijk de politie waarschuwen, zei Brand ontdaan uit. Wij kunnen toch niet nalaten, dat die man met dat afschuwelijke ding de grenzen overtrekt, en een aanslag zal plegen.

— Dat zullen wij ook zeker niet, amice, stelde Raffles hem gerust. Kom maar gauw mee; wij zullen wel eens een einde aan die zaak gaan maken. Ai, het is te laat. Daar stapt hij al in een taxi, met zijn pak.

Raffles had goed gezien. De man die het eerst op de plek van samenkomst verschenen was, had een taxi gewenkt, de chauffeur een paar woorden toegevoegd, en reed nu weg, terwijl de anderen het voertuig bleven nastaren.

Brand had bliksemsnel de kijker weer voor het oog gebracht, tuurde er aandachtig door, en noteerde toen opgewonden iets in zijn zakboekje, terwijl hij riep:

— Ik heb gelukkig nog juist bijtijds het nummer van die taxi kunnen opnemen. Het is dom van ons, Edward, dat wij niet zelf onze auto hebben meegenomen.

— Dat ben ik volkomen met je eens, amice, zei Raffles. Wij hadden dan die kerel kunnen nagaan, en zien waar hij bleef. Maar het is al veel waard, dat je het nummer van de auto hebt kunnen opnemen. En nu als een haas weg, en die twee anderen achterna, zij schijnen te voet verder te zullen gaan.

De twee mannen renden de smalle trap af, die onder hun schreden kraakte. Raffles wierp een geldstuk op de toonbank, en een ogenblik daarna stonden de beide vrienden op de Seinekade en staken haastig de Pont-Neuf over, op het voetspoor van de beide mannen, die daar, zonder zich te overhaasten en druk met elkander pratend, verder liepen, in een andere richting, dan die de taxi had ingeslagen.

Raffles en Brand droegen zorg, dat zij de beide Italianen niet uit het oog verloren, wat niet zo moeilijk was, daar zij telkens stilstonden, om, blijkbaar op gedempte toon, heftig met elkander te redetwisten; tenminste zo zag het er op enige afstand uit, ofschoon Raffles de

Italianen wel kende, en wist dat men op die uiterlijkheden niet kan rekenen. Wanneer een Italiaan met zijn vrienden over het weer spreekt, gedraagt hij zich dikwijls, alsof hij de ander met nagels en tanden te lijf wil gaan.

Toen het duidelijk was dat de twee Italianen te voet verder zouden gaan, zei Raffles tot Brand:

— Het zal verstandig zijn, als wij onze werkzaamheden verdelen. Want je bent het nu zeker wel met mij eens, dat hier iets ernstigers aan de hand is, dan een afspraak tussen een jongen en een meisje. Hoe het ook zij, wij moeten daaromtrent zekerheid hebben. Doe dus onderzoek naar de taxi, waarvan je het nummer hebt, en breng mij over enige uren rapport uit in ons huis. Ben ik daar dan nog niet terug, wacht dan mijn komst af, laten wij zeggen tot zeven uur. Wanneer ik er dan nog niet ben, kun je gaan eten in het wijnhuis van Lefèbre, waar ik mij dan bij je zal voegen.

— Maar wanneer ik je daar ook niet zal vinden?

— Dan is dat een bewijs, dat ik het druk heb en een spoor gevonden heb.

— Je zult je toch niet in gevaar begeven?

— Niet opzettelijk, wees daar maar niet bang voor. Maar men kan met zulke lui nooit weten. Zij hebben een uitstekende inlichtingendienst, en met spionnen maken zij meestal korte metten. Ik reken er echter stellig op, samen met je te eten. Je kunt er staat op maken, dat het zoeken naar een auto in een stad als Parijs, niet zo gemakkelijk is en je verscheidene uren zal ophouden.

— En Henderson?

— Die kan dienstdoen als verbindingsagent, en in de kamer blijven waar het radiotoestel staat. Wellicht valt er een boodschap te geven.

De beide vrienden hadden elkaar reeds de hand gedrukt, en nu ging ieder zijn weg. Raffles ging de beide Italianen na, en Brand begaf zich naar het bevolkingsregister van de wijk, teneinde te proberen, daar te taxi te ontdekken.

Raffles had een zodanige vermomming gekozen, dat hij in deze volkswijk on-

mogelijk kon opvallen.

Hij droeg een platte pet, een blauwe trui, een wijde pantalon en als schoeisel pantoffels, van grijswit linnen, met zolen van gevlochten touw.

Om zijn hals had hij een rode zakdoek geknoopt.

Zijn gelaat prijkte met een klein, goed geknipt snorretje, en niemand zou wagen of kunnen geloven, dat deze man dezelfde was als de weinig spraakzame hooghartige gentleman, die te Londen met zoveel koele waardigheid een vergadering kon presideren van het bestuur van de Windsor Club.

Uit een zak van zijn colbert stak een thermofles met koffie gevuld en aan zijn pols hing 'n zakje, waarin enige hompen brood met worst waren gepakt, en die waren niet nageemaakt, want Raffles was in soortgelijke zaken uiterst nauwkeurig en als hij een werkman moest voorstellen, dan stelde hij hem ook voor, zoals hij in de werkelijkheid geweest zou zijn, en niet anders.

Hij liet de afstand tussen zichzelf en de beide Italianen niet groter worden dan een dertigtal meters, en volgde hen bijna een half uur lang, tot zij tenslotte niet ver van het Park op de Butte Chaumont een van die smalle, kronkelende straatjes ingingen, die ondanks de vooruitgang daarboven op de Parijse heuvelkring nog altijd zijn blijven bestaan, en getuigenis afleggen van de schilderachtige bouworde uit de dagen van Hendrik IV en Lodewijk XII.

De twee Italianen hadden, alvorens dit straatje te bereiken, 't park dwars moeten oversteken, en een ogenblik had Raffles op het rustieke bruggetje gestaan, hetwelk geslagen is over een soort natuurlijk ravijn, een diepe spleet in dezelfde rotsen, waarop dit gehele gedeelte van Parijs gebouwd is.

Van dat standpunt kon hij hen zeer gemakkelijk zien voortgaan, en toen hij hen in het kronkelende straatje zag verdwijnen, dat recht op een der uitgangen van dit schone rotspark uitloopt, volgde hij hen snel, en zag hen juist stilstaan voor een eeuwenoud huis, zoals men ze nog beschreven vindt in Victor Hugo's *Les Misérables*.

Maar dat er toch wel mensen aanwezig moesten zijn, bleek al spoedig. Want Adolphi had nauwelijks op de deur geklopt, zeker volgens een afgesproken manier, of de deur ging aanstonds open, en de twee mannen verdwenen, niet voordat zij nog eens hadden rondgekeken.

Raffles had onmogelijk kunnen zeggen, of ze hem al dan niet in het oog hadden gekregen.

Raffles kwam langzaam wat nader, en zag dat het huis aan de ene zijde begrensd werd door een muur ter lengte van een meter of tien, die waarschijnlijk een binnenplaats omgaf, en waarin zich het mooiste oude poortje bevond, dat Raffles nog ooit te Parijs had gezien, terwijl het aan de andere kant grensde aan een bijna even oud huis, op welks voordeur het veelzeggende bordje met het opschrift « onbewoonbaar verklaard » prijkte.

Want het was juist in de tijd, toen Parijs, evenals zovele andere steden, die in hetzelfde geval verkeerden, zich eindelijk begon te ontworstelen aan de greep van de woningnood.

Tegenover het huis, waarin de Italianen zich begeven hadden, was niets anders te zien, althans over een lengte van minstens zestig of zeventig meters, dan een bijna drie meter hoge muur, van boven schuin toelopend, zoals men die vroeger vaak aantrof rondom kloostertuinen of gevangenissen. Dit laatste is trouwens nog het geval, om het overklimmen te bemoeilijken.

Raffles herinnerde zich nu, dat aan de andere kant van de muur, nog nauwelijks vijftig jaren geleden, zich een klooster der Ursulinen had bevonden, dat echter gestadig in verval was geraakt, en was opgeheven.

Raffles had zich de plaats van het huis goed in het geheugen geprent, en keerde zich nu om, teneinde eens te gaan onderzoeken hoe men er nog op een andere wijze zou kunnen binnendringen behalve door de voordeur.

Hij had nog nauwelijks vier passen gedaan of hij hoorde een zacht fluitend geluid, dat hem onwillekeurig even het hoofd deed omwenden.

Maar op hetzelfde ogenblik voelde hij

iets tegen zijn hals, en toen hij er met een onwillekeurige beweging de rechterhand naar uitstreekte, was het te laat.

Een dun koord had zich bliksemsnel om zijn hals gewikkeld, hij voelde zijn keel verstikkend toesnoeren en voelde hoe het bloed hem naar de slapen drong.

Hij trachtte nog te grijpen naar de kleine, lodenkogel, waarmee het koord aan het ene einde bezwaard was, teneinde het van zijn hals los te trekken, maar reeds werd hij achterover gerukt, hij voelde zich aangrijpen door sterke armen, en toen binnenshuis brengen.

Het gehele voorval had zeker nauwelijks langer dan een paar seconden geduurd, en het was onmogelijk dat iemand het had kunnen zien in dit volkomen verlaten, smalle kronkelende straatje met zijn kloostermuur aan de ene zijde, en de onbewoonde krotten aan de andere kant.

Half stikkend, bijna bewusteloos, maar toch nog met volkomen besef van de toestand, voelde en zag Raffles, maar dit laatste slechts ten halve, hoe hij door een brede, duistere gang werd gevoerd, en toen een stenen trap van acht treden werd afgebracht, om ten slotte in een goed door lampen verlicht gemeubeld vertrek te worden geworpen.

Raffles was bij die gelegenheid natuurlijk ongewapend, en zijn aanranders haakten dus niets anders uit zijn zakken dan wat kleingeld, de thermosfles met koffie en een nummer van de *Matin*. Toen werd het dunne, zijden snoer van zijn hals gewikkeld, en kon hij weer ademen, ofschoon hij nog veel pijn leed.

— Een zonderlinge wijze om iemand bij zich te inviteren, begon hij dadelijk ironisch, terwijl hij de kring van mannen rondzag, die zwiingend om hem heen stonden, en waarvan er drie met revolvers bewapend waren.

Zijn blik bleef tenslotte rusten op een magere Indiër met een fanatiek gelaat, die juist bezig was het koord op te rollen, en hij vervolgde:

— Ja, ik meende dat touwtje al te herkennen. Het is het wapen van de « Worgers », en ik moet zeggen dat gij het op een zeer behoorlijke wijze hebt ge-

hanteerd. Een zijden koord met een loden kogel aan het einde, en dat is alles. Maar wee hem, wie gij het om de hals weet te slingeren.

De Indiër keek hem grijnslachend aan zonder te antwoorden, maar een man, die hij aanstonds als Adolphi herkende, trad met een dreigend gelaat tot vlak voor hem, en beet hem toe:

— Vervloekte spion. Dacht je soms dat we niet gezien hadden, hoe je ons gevolgd hebt?

— Dat dacht ik inderdaad, antwoordde Raffles kalm, ofschoon hij onmiddellijk begreep, welk gevaar hem hier in

dit afgelegen huis bedreigde.

— Ik ben dus een ezel, en jullie hebben je goed van den domme gehouden. Ik begrijp alleen niet waarom je dan zo onverstandig bent geweest, mij niet liever op een dwaalspoor te brengen, dan je eigen huis binnen te gaan.

Er heerste enkele ogenblikken een angstaanjagende stilte, en toen klonk weer de stem van Adolphi:

— Het komt er niet op aan, vreemdeling, of je ons tot hier gevolgd bent. Want wie eenmaal als spion dit huis betreedt en veroordeeld wordt, die verlaat het nimmer meer. Niet dood en niet levend.

HOOFDSTUK III

GEVANGEN

Raffles keek langzaam om zich heen. Het vertrek waarin hij zich bevond was, zoals gezegd, tamelijk goed gemeubeld.

Op dat ogenblik waren daar zes mannen en een vrouw verenigd, en Raffles merkte aanstonds op dat de vrouw jong en mooi was, en naar alle waarschijnlijkheid geen Italiaanse, ofschoon zij een zeer donkere tint had.

Twee van de mannen kende hij, daar hij ze zoëven had gevolgd, de derde was de Indiër, die hem het koord om de hals had geworpen, en de drie anderen waren kerels met een nors uiterlijk, slecht in de kleren gestoken. Een hunner echter zag er uit alsof hij tot de intellectuele klasse behoorde, want zijn handen waren slank en goed onderhouden.

Daar er natuurlijk aan tegenstand op het ogenblik zelfs niet te denken viel, daar hij bij de eerste de beste beweging zeker zou zijn neergeschoten, zo bleef Raffles rustig middenin de kamer staan, met de armen over elkander gekruist en zei:

— Mag ik weten, met wie ik eigenlijk het genoeg heb kennis te maken, al

is dat genoeg misschien niet van onvermengde aard?

— Mag ik eerst weten, vreemdeling, wie jij bent, en waarom je ons gevolgd hebt van de Pont Neuf af? vroeg Adolphi die geen ogenblik zijn onderzoekende, fonkelende ogen van Raffles had afgewend.

— Wel, laten wij zeggen dat, ik toevallig dezelfde weg uit moest, zei Raffles luchtig.

— Drijf niet de spot met ons, vreemdeling, of het zal je slecht vergaan, hernam de woordvoerder woedend, terwijl hij Raffles met de vuist dreigde. Wij hebben gezien dat jij en je makker, die zoëven afscheid van je heeft genomen, ons met opzet hebben gevolgd. Want telkens als wij voorbedachtelijk stilstonden, zogenaamd om te praten, stonden jullie eveneens stil. Er zijn nog spiegelruiten in Parijs, vergeet dat niet.

— Wel, ik schijn het maar al te zeer te zijn vergeten, hernam Raffles lachend. En mag ik nu weten, wat het doel was van uw onheuse behandeling?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, kwam Adolphi, die hier het hoogste

woord scheen te voeren, nog een stap nader, en vroeg:

— Weet je wie we zijn?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, maar naar jullie tronies te oordelen niet veel biezonders, antwoordde Raffles afgemeten. Zakkenrollers en inbrekers of zo iets, denk ik.

— Laten we dat dan maar aannemen. Waarom ben je ons dan zo hardnekkig gevolgd? Ben je van de politie?

— Laten we dat ook maar aannemen, gaf Raffles ten antwoord.

— Waar is je penning?

— O, een politiemans vergeet ook wel eens wat.

— Ik waarschuw je, vreemdeling, tracht niet de gek met ons te steken, want dat dulden wij niet, zo liet nu de stem zich horen van de man, die in gezelschap was geweest van Adolphi, terwijl hij een stap nader kwam. Hij was wel een hoofd kleiner dan Raffles, maar krachtig van schouders, en blijkbaar goed gespierd.

Raffles zag dat hij de arm had geslagen om de schouders van de jonge mooie vrouw, die de gevangene voortdurend was blijven aankijken.

De man had dreigend de vuist naar hem opgeheven, en hernam nu:

— Kom met de waarheid voor de dag. Jij en je makker hebben ons met een bepaald doel gevolgd. Je was natuurlijk al op de Pont Neuf, en je hebt gezien, wat we daar deden.

— Dat is niet te ontkennen, antwoordde Raffles met een lachje. Je kwam met een pakket aandragen, dat je een derde man hebt ter hand gesteld.

De ander verbleekte, en vroeg met een schorre stem:

— Ik wist wel dat je dat had moeten zien, en, weet je wat er in dat pak was?

— Dat viel van buiten moeilijk te raden. Het kunnen evengoed zes paar sokken, als wat oude boeken zijn geweest.

— En, je ging ons na om te zien wat er met die sokken of die boeken ging gebeuren? vroeg de man grijnslachend. Hoor je dat, Yvonne?

— Ik hoor het, Rodolpho, antwoordde de jonge vrouw. En ik geloof er niets van.

— O, madame, het kwetst mij, dit uit uw schone mond te moeten vernemen, zei Raffles, met een lichte buiging voor de jonge vrouw. Iedereen heeft wel eens van die buitensporigheden. Mijn vriend en ik verveelden ons, wij slenterden wat rond, wij zagen mijnheer Rodolpho met het pakje aankomen, dat van eigenaar verwisselde en ik ging hem na...

— Zwijg, barstte Adolphi uit, trillend van woede. Denk je hier met kinderen te doen te hebben? Hier schuilt iets anders achter. Je bent natuurlijk een geheime spion, je bent door onze vijanden afgevaardigd om ons na te gaan en onze plannen in duigen te doen vallen.

— Dat is niet waar, zei Raffles bedaard. Ik geef u mijn woord van eer, dat ik in elk geval voor mijn eigen rekening handel. Ik ben niet iemand, die betaalde diensten verricht, mijnheer. En laten wij nu ter zake komen, wat ik u verzoeken mag. Wat verwijt gij mij, voor wie houdt ge mij, en wat denkt ge met mij te doen?

— We verwijten je, dat je ons hebt bespioneerd, we houden je voor een vijand van de goede zaak, en wij zijn voornemens, je voorgoed het zwijgen op te leggen, als het blijkt, dat wij goed gezien hebben, schreeuwde Rodolpho op woeste toon.

Een ogenblik leek het, alsof hij het mes, dat hij in de vuist hield geklemd, zou opheffen om Raffles te treffen.

Maar één enkele blik uit de koele, grijze ogen scheen hem tot andere gedachten te brengen en hij voegde er op doffe toon aan toe:

— We zullen gauw genoeg zien, waaraan we ons te houden hebben, en als het blijkt dat je ons met een bepaald doel achterna bent gegaan, dan heb je de langste tijd geleefd.

— En op welke wijze zoudt gij wel willen vaststellen, wat mijn bedoelingen waren, vroeg Raffles hoffelijk, die nog geen ogenblik zijn kalmte had verloren.

— O, wij hebben wel middeltjes om onze gasten aan het spreken te brengen, hernam Rodolpho grijnslachend. Is het niet waar, lieve Yvonne?

— Ja, inderdaad, antwoordde de jon-

ge vrouw, die telkens opnieuw de blik naar de gevangene had gericht. Ik zou maar liever bekennen, als ik jou was, vreemdeling. Ben je werkelijk een arbeider?

— Hoe zie ik er uit? was de weder-vraag van Raffles.

— O, je lijkt er sprekend op, maar dan begrijp ik alleen niet waarom je niet werkt, en mijn vrienden bespionneert, hernam zij. Als je werkelijk een arbeider bent, dan moest je nu werken. Het schaftuur breekt pas over een kwartier aan.

— Zou ik niet werkloos kunnen zijn?

— En dan rondlopen met koffie en je boterham? vroeg de vrouw spottend. Dat stemt niet overeen.

— Slimheid, uw naam is vrouw, riep Raffles blijmoedig uit. Met dit al hebt gij mij nog niet bewezen, dat ik het verdien, een kopje kleiner te worden gemaakt. Dat doet men toch niet, zelfs in uw kringen, zonder een behoorlijk onderzoek, zonder bewijzen.

— Wat zijn onze kringen? vroeg Adolphi, Raffles scherp aanziende.

— Wel, kringen van Neders, die zich ophouden in huizen als deze, antwoordde Raffles schouderophalend. Ik had mij uw kennissen anders voorgesteld, mijnheer Adolphi.

De Italiaan maakte een gebaar van schrik, dat hij niet kon bedwingen en vroeg toen op levendige toon:

— Gij kent mij?

— Uw portret heeft nog geen maand geleden in alle Franse bladen gestaan. Italië heeft vruchteloos uw uitlevering gevraagd.

— Zo, zo, dat weet gij dus, zei Adolphi langzaam. Maar weet gij ook, waarom dat geschiedde?

— Dat weet iedereen die kranten leest. De Italiaanse regering beschuldigde u ervan, deel te hebben gehad aan een beraamde aanslag op de Eerste Minister.

Het bleef een ogenblik stil in het vertrek en toen klonk weer de wat raspere stem van het voormalig kamerlid die vroeg:

— En hoe, hoe denkt gij daarover? Zou de Italiaanse regering daar gelijk

in hebben gehad?

— Wel, om u de waarheid te zeggen, acht ik u wel tot iets dergelijks in staat, antwoordde Raffles rustig.

— Dat noem ik althans eerlijk gesproken, hernam Adolphi grijnslachend. Eerlijkheid kan u te pas komen...

Hij wilde nog iets zeggen, toen er in een hoek van het vertrek een schelletje rinkelde.

Hij ging toe op de telefoon die daar geplaatst was, wisselde op snelle, zachte toon enige zinnen, met de man aan het andere einde van de lijn, legde toen de hoorn weer op de haak, en kwam toen op Raffles toe met een trek van koele wraakzucht op zijn gelaat.

Hij keek hem een ogenblik strak aan, en begon:

— Mijnheer de spion, laat ik maar zeggen, dat mijn inlichtingendienst voortreffelijk is. Wij hebben hier over geheel Parijs vrienden, die ons terwille zijn met het leveren van inlichtingen, en nu moet gij eens horen, wat mij daaraan even is meegedeeld door een chauffeur in een grote garage, niet ver hier vandaan, waar ook taxi's worden geparkeerd.

Hij hield even op, om te zien welke indruk zijn woorden zouden maken, maar toen er geen spier bewoog op het gelaat van zijn gevangene, ging hij voort:

— Mijn zegsman deelde mee, dat er nog geen twee minuten geleden een man bij zijn baas is komen informeren of daar soms een auto was neergezet van een bepaald nummer, dat er op het ogenblik niets toe doet. De patroon antwoordde bevestigend en toen verzocht die man met de chauffeur te mogen spreken, wat hij dan ook gedaan heeft. Zij dachten buiten elk gehoor te zijn, maar voor mijn zegsman bestaan er zulke plekjes niet. Hij heeft gehoord wat er gesproken werd. Jouw metgezel, want laat ik maar dadelijk zeggen dat het je vriend is, vroeg hem, waarheen hij omstreeks een half uur tevoren de man met zijn pakje had gebracht. De chauffeur antwoordde naar zijn beste weten, en ik kan je zeggen dat je vriend daar niet veel aan had. Wij zijn gelukkig geen

ezels. En daarop is je vriend weer met hangende pootjes heengegaan. Wel, wat heb je daarop te zeggen?

— Ik zou liever eerst uw eigen opvatting horen, mijnheer Adolphi, antwoordde Raffles op beminnelijke toon.

— Zoals je wilt. Hier is ze. Mijn opvatting is, dat je er het grootste belang aan hecht, te weten wat onze samenkomst op de Pont Neuf te betekenen had. Dat jullie spionnen zijt, allebei. Dat je in dienst zijt van de Italiaanse regering om ons een valstrik te spannen. Kortom, dat jullie beiden onze doodsvijanden zijt. En met hen maken wij korte metten. En toch zullen we je nog een kans geven, ondanks alles. Misschien handel je voor jezelf, en dat zal dan gauw genoeg blijken, want ik zei je reeds dat ik steeds uitvoerig en volledig word ingelicht. Je zult enige dagen hier blijven, op zijn minst tot dat gedaan is, wat wij ons hebben voorgenomen te doen. Je zult me wel met een half woord begrijpen, en als dat niet het geval is, des te beter voor jou. Blijkt het na die tijd dat je alléén bent opgetreden, alleen maar gedreven door een gevaarlijke nieuwsgierigheid, dan zullen we je wellicht de vrijheid hergeven, maar anders kun je je testament maken.

Raffles had onbeweeglijk toegelisterd.

Hij had natuurlijk aanstonds begrepen, waarop Adolphi doelde. De geheimzinnige man, die met de taxi verdwenen was, had zijn pakje in ontvangst genomen en het kon nu niet meer betwijfeld worden wat het had bevat.

Hij zou zich zelf en zijn dood en verderf zaaiende bagage op de een of andere wijze over de Italiaanse grens pogen te smokkelen, hij zou naar Rome reizen, en hij zou de eerste de beste gunstige gelegenheid afwachten, om een aanslag te plegen op het leven van de minister.

Ergers dan het denkbeeld, hier misschien te moeten sterven, vond Raffles de gedachte, dat daarginds een moord-aanslag werd beraamd, terwijl hij, die dat misschien had kunnen beletten, hier zat opgesloten, zonder een hand te kunnen uitsteken.

Maar reeds had Adolphi zich tot Rodolpho gewend, en zei nu kortaf:

— Ponti, de gevangene moet worden opgesloten in de bekende cel. Niemand mag bij hem komen. Yvonne kan hem geregeld zijn eten brengen, en daarmee uit. En ik hoop voor hem, dat onze afgezant zijn heilige taak spoedig tot een goed einde zal hebben gebracht, want dat is de enige manier waarop hij zichzelf van de dood zal kunnen redden.

Rodolpho Ponti knikte slechts, en fluisterde even met drie van de andere mannen.

Daarop werd Raffles in hun midden genomen en allen verlieten het vertrek door dezelfde deur waardoor zij waren binnengekomen.

Raffles bemerkte echter aanstonds dat zij thans niet de betonnen trap opgingen, die naar de vestibule voerde, maar een zijgang insloegen.

Raffles had een uitstekend begrip voor plaats en ruimte, en hij wist aanstonds, dat deze gang niet tot het huis behoorde, maar dat zij onder de smalle, oude straat doorliep, en zich nu moest voortzetten onder de oude kloostertuin aan de overzijde.

Binnen vijf minuten begreep Raffles dat hij dit goed gezien moest hebben, want nadat de gang bijna voortdurend gedaald was, al was het dan zeer geleidelijk en bijna onmerkbaar en over een lengte van een meter of veertig, hield zij eensklaps op, of liever zij maakte een rechte hoek, en juist op die hoek bevond zich een onderaards cachot, afgesloten met een zware, met ijzer beslagen deur.

Er drong hier geen ander licht door dan hetgeen spaarzaam heenviel door een smalle en lange kier hoog boven in de sombere cel, en waarvan de onderzijde zich zover van de grond bevond, dat er nog wel een meter ruimte bleef tussen de uitgestrekte vingers van Raffles, als hij op de punten van zijn voeten ging staan en die smalle spleet, gelijk hij aanstonds zou kunnen constateren.

Er bevond zich daarbinnen niets anders dan een bank, een soort brits, die deel uitmaakte van de muur en een lage kruk zonder leuning op drie poten.

Raffles zag echter aanstonds de kettingen, voorzien van zware boeien, die dicht bij de bank in de muur geklonken waren, en ook het kleine kruisbeeld, dat juist recht tegenover de smalle spleet aan de muur hing, zodat het op een geheimzinnige wijze belicht werd.

Dit alleen reeds zou voldoende zijn om te bewijzen dat Raffles zich inderdaad bevond in een cel, behorende tot het voormalige klooster.

Klaarblijkelijk had er in vroeger eeuwen een nauwe band bestaan tussen de bewoners van het thans vervallen huis en de oude monniken of nonnen in het klooster.

Het cachot was bijna volkomen cirkelvormig, en bevond zich dus zeker in het

fundament van een der torens, die nog niet geheel in puin gevallen waren.

Niet zodra was hij naar binnengedruwd of Raffles voelde hoe men een der boeien om zijn enkels sloeg en met een sleutel afsloot.

Toen gingen allen heen, de deur viel in het slot, en Adolphi wierp nog een blik door het smalle kijkgat in de deur.

Hij kon nog juist genoeg onderscheiden om te zien, dat de geheimzinnige gevangene, die daar zo plotseling in zijn handen was gevallen, rustig was gaan zitten op de bank, met de handen over de knieën gevouwen, en zich blijkbaar schikkende in zijn lot. Toen werd het luikje gesloten, en het laatste wat Raffles hoorde was het schorre lachje van Rodolpho Ponti.

HOOFDSTUK IV

DE LIEFDE IN HET SPEL

Raffles had in zijn veelbewogen leven reeds verscheidene malen zijn vrijheid tijdelijk verloren.

Hij had zich dus zekere gewoonten eigen gemaakt, en de eerste daarvan was steeds en overal zijn omgeving met de grootste nauwkeurigheid op te nemen, voor zover dit mogelijk was, en pas daarna pogingen in het werk te stellen, zich te bevrijden van zijn boeien.

Maar ditmaal viel het zelfs hem, met zijn uitstekende ogen, niet zo heel gemakkelijk zijn gevangenis op te nemen.

Hij zag de bakstenen van de dichtstbijzijnde muur, en die waren groot, stevig aaneengemetseld met mortel, die nog niets te lijden had gehad van vocht of ouderdom.

Die stenen waren wel een halve voet in het vierkant; Raffles kende ze, en uit hun vorm had hij reeds kunnen zeggen, dat deze muur op zijn minst een voet dik moest zijn.

Het was dus volkomen onmogelijk, en hij behoefde er niet aan te denken,

zonder behoorlijke werktuigen door die muur heen te breken.

Toen ging zijn blik langzaam naar de lichtspleet tegenover de deur.

Wij zeiden reeds, dat die spleet bijna drie meter hoog was en Raffles zag, dat hij er nauwelijks zijn hand door zou kunnen steken, in de breedte wel te verstaan.

Deze spleet had een schuin verloop, en er viel niet aan te denken, de opening te verbreden, want daartoe zou het in de eerste plaats nodig zijn althans de onderkant te kunnen bereiken.

En dat was onmogelijk, zelfs wanneer Raffles erin had kunnen slagen, op de kruk te gaan staan, het enige verplaatsbare meubel in de cel.

Want de ketting, die hem aan de muur bond, en die in het midden een zware kogel droeg, was ternauwernood een meter lang, en veroorloofde hem dus niet zich van de bank te verwijderen, ver genoeg om op de kruk te gaan staan.

Toen keek Raffles naar de deur.

Hij zag wel dat deze onmogelijk even oud kon zijn als de cel.

Deze was gemaakt van zwaar eikenhout, aan de binnenzijde zowel als aan de buitenkant voorzien van brede, dikke ijzeren beslagen en bouten.

Zoëven had Raffles niet alleen de sleutel horen omdraaien in het slot, maar ook de beide grendels horen voorschuiven, en hij had tijd genoeg gehad om te zien, hoe stevig die waren.

En toch lag er een glimlach om de lippen van Raffles, terwijl hij zo op zijn gemak om zich heen keek.

— Het is dom, een gevangene alleen maar aan de voet te ketenen, mompelde Raffles voor zich heen. Maar zij zouden misschien wel anders gehandeld hebben, als zij hadden kunnen vermoeden, welk kostbaar wild zij hier in handen hebben gekregen. Nu, wij zullen van de geboden gelegenheid een dankbaar gebruik maken. Maar stil, ik geloof dat ik daar iets hoor naderen, zou dat misschien reeds mijn eerste maaltijd zijn? Ik hoop het, want ik kan niet ontkennen dat mijn maag op een onrustbarende wijze rammelt.

Raffles had zich niet bedrogen.

Er naderden voetstappen, het luikje werd geopend, schimachtig werd een ge-laat daarachter zichtbaar, en toen klonk een vrouwenstem, niet onvriendelijk, naar het Raffles wilde voorkomen:

— Hier ben ik met je eten, jongen.

— Ben je alleen, Yvonne? vroeg Raffles niet zonder verbazing.

— Ja, wat dacht je? Toch zeker niet dat ik bang ben? Ik weet heel goed hoe dik die ketting is, en dat zelfs een hercules hem niet zou kunnen verbreken. Bovendien, heb ik een mes bij me.

— Dat klinkt niet erg geruststellend, zei Raffles lachend. Ik ben meer gesteld op het licht, dat je daar meebrengt.

Inderdaad had Yvonne zoëven een lantaarn opgeheven, waarvan zij het licht door de judas liet schijnen, waarschijnlijk om zich te overtuigen dat alles daarbinnen nog in orde was.

Toen pas draaide zij de sleutel in het slot om, schoof de grendels terug en trad onbevreesd binnen, met een kruik water, en een van die lange Franse bro-

den, die op knuppels lijken.

— Maar mijn beste Yvonne, je had je niet aan gevaar behoeven bloot te stellen, je had dit kruikje en dat brood gemakkelijk door het deurgat kunnen steken, zei Raffles vriendelijk.

— Ik heb het niet geprobeerd, zei Yvonne afgemeten, terwijl zij langzaam binnentrad, haar lantaarn voor zich uit dragend.

— Dat moet ik zeker als een vlelend compliment opvatten?

— Vat het op zoals je wilt. Weet je dat je een heel knappe jongen bent?

— Men heeft het mij wel eens meer gezegd, mademoiselle Yvonne, maar ik ben veel te bescheiden om op dit onderwerp door te gaan.

— Je schijnt ook moedig te zijn. Gevoel je je helemaal niet ongerust over je lot?

— O, niet in het minst, antwoordde Raffles luchtig.

— Maar weet je wel dat je ten dode bent opgeschreven, als onze mannen ook maar een schijn van bewijs tegen je in handen krijgen?

— Ik ben alleen wat nieuwsgierig uitgevallen, dat is alles, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar dat is voor ons dikwijls reeds voldoende om een vonnis uit te spreken, riep Yvonne uit, terwijl zij de lantaarn op de grond zette, langzaam op de stenen bank toekwam, en naast Raffles ging zitten.

Zij keek hem een ogenblik peinzend aan en hernam toen langzaam:

— Ik zou het jammer vinden, ik zou het zelfs afschuwelijk vinden, als ze je kwaad deden.

— Ik dank je voor die goede woorden, zei Raffles tamelijk koeltjes. Maar ik weet niet of mijnheer Rodolpho ze wel graag zou willen horen.

Yvonne haalde haar schouders op en zei scherp:

— O, Rodolpho kan denken wat hij verkiest. Ik heb allang genoeg van hem. En zeg mij eens wie je eigenlijk bent, en wat je bewoog, ons te bespioneren.

Raffles had reeds een stuk van het brood afgebroken, zette er zijn gave, sterke tanden in, en antwoordde pas na-

dat zijn mond weer leeg was:

— Een lastige vraag, waarop het antwoord even lastig is.

— Ben je van de politie?

— Neen, dat, eerlijk niet.

— Maar hoe ben je er dan toch achter gekomen, dat er om halfdrie een samenkomst was op de Pont Neuf? Wij meenden dat dit volkomen geheim was gehouden.

— Mademoiselle Yvonne, zo lang er een toeval zal blijven bestaan, is er tegenwoordig niets geheim meer, vooral nu de radio er is. Want ik wil het wel verklappen: louter door toeval ving ik een gedeelte op van de boodschap, die mij zo nieuwsgierig maakte. Ik ben radioliefhebber, ik draaide wat aan mijn toestel, ik ving een deel van de boodschap op, en ik ging naar de Pont Neuf.

— Dat lijkt mij een heel aannemelijke verklaring van je optreden, riep de vrouw uit. Zeg dat aan onze mannen, en dan zijn zij wel verplicht om je eerder vrij te laten dan zij oorspronkelijk van plan waren.

— Dat betwijfel ik, schone dame, hernam Raffles hoofdschuddend. Wat ik ook zeg, uw vrienden zullen mij niet vrij laten, voor hun gewelddaad in Rome volbracht is, waarbij misschien tientallen mensen het leven zullen laten en het is juist mijn vast voornemen, die daad tot iedere prijs te beletten.

De vrouw, die Raffles onafgebroken met haar grote, zwarte ogen had aangekeken, schudde nu langzaam het hoofd en zei:

— Dat zal onmogelijk zijn, jongen. Ik ben overtuigd dat je een moedig en schrander man bent, maar ze hebben je hier opgesloten, en ze zullen je niet loslaten voor alles achter de rug is.

— Ik zal mijzelf loslaten, Yvonne, zei Raffles opnieuw een hap uit het brood nemend.

De vrouw keek hem verwijtend aan, en zei toen met een lachje:

— Je kunt hier niet weggkomen, tenzij iemand anders je zou helpen. En daarvan is natuurlijk geen sprake, of het moest zijn dat ze je ter dood veroordelen. Dat zou ik vreselijk vinden, ik geloof dat ik dat niet zou kunnen dul-

den.

— Dat is erg vriendelijk van je, Yvonne, zei Raffles, rustig kauwend, en schijnbaar niet bemerkend, dat de vrouw naar hem toe was geschoven, en haar gelaat dicht bij het zijne had gebracht, maar zover zal het wel niet komen. Ik geloof werkelijk niet dat ik een groot-spreker ben, maar ik denk hier niet te blijven, werkelijk niet. Het riekt hier tamelijk benauwd en eerlijk gezegd had ik wel iets anders hopen te krijgen dan alleen dit stuk droog brood. Het is nog een groot geluk dat het tenminste vers is.

De vrouw had hem met open mond zitten aanstaren, en zei nu, even lachend:

— Je bent een merkwaardig type. Ik geloof dat je het meent. Maar dan zou jij de eerste zijn, die hieruit ontsnapt. Ik heb het al driemaal bijgewoond, vreemdeling, dat de gevangenen uit deze cel rechtstreeks naar de kelder werden gevoerd, waar zij het leven moesten laten.

— Ik bemerk dat de herinnering daaraan zelfs je stem niet doet trillen, Yvonne.

— Waarom zou het ook? hernam de vrouw koud. Die drie hadden ons ver-raden, en waren onze doodsvijanden. Wij staan een goede zaak voor...

— Met afkeurenswaardige middelen, viel Raffles haar in de rede. Moord is onder geen enkele omstandigheid goed te praten.

— Zo? En een tiran? Iemand die het volk uitzuigt en onderdrukt? riep Yvonne met vlammeende ogen uit. Zou men die niet mogen vertrappen als een giftige schorpioen? Dat zou wat moois zijn.

— Misschien bestaan er gevallen, dat slechts de dood van één man redding kan brengen, hernam Raffles op wat zachtere toon. Maar dat is hier het geval niet. Italië wordt volstrekt niet uitgezogen. Men tracht het land integendeel te bevoordelen zoveel men kan.

— De werktijden zijn verlengd, de lonen worden verlaagd.

— Zijt gij Italiaanse? vroeg Raffles koeltjes.

— Ik heb geen land, geen vaderland

bedoel ik, antwoordde de vrouw op heftige toon. En ik wil dat alle volkeren broeders zijn.

— Dat is zeker een schoon ideaal, dat waardering verdient, maar ik betwijfel of het bereikt wordt door een bom te werpen naar een man, in wiens plaats dadelijk een andere ten tonele zal verschijnen, terwijl er om hem heen dozijnen onschuldigen het leven zullen laten.

— Daar begrijp jij niets van, zei Yvonne hees. Het doet er ook niet toe. Ik heb nog geen man ontmoet, die zulk een indruk op mij maakte. Zeg mij, hoe is je naam?

— Noem mij maar Armand. Dat klinkt goed.

— Heb je een vrouw, Armand? Heb je een minnares?

— Ik ben ongetrouwd, Yvonne, antwoordde Raffles, terwijl hij een teug water nam. En een minnares heb ik ook niet.

— Dat is heel vreemd. Haat je de vrouwen?

— Over het algemeen niet. Voor enkelen koester ik zelfs zeer grote bewondering, maar die zijn, helaas, reeds enige eeuwen dood. Je kunt hun namen in de geschiedenisboekjes lezen.

Yvonne keek Raffles aan met een blik, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Zij wilde juist weer iets zeggen, toen er in de gang snelle stappen naderden, het luikje werd geopend, en het bleke, boosaardige gelaat van Rodolpho werd daarachter zichtbaar.

De vrouw was snel opgesprongen, maar de ogen van de man gingen langzaam van zijn minnares naar de gevangene, en toen zei hij:

— Waar blijf je toch, Yvonne? Heb je zoveel tijd nodig om die man zijn eten te brengen? Kom dadelijk hier, wij houden een vergadering.

Yvonne haalde even de schouders op, en ging toen het cachot uit, zonder iets te zeggen, terwijl Rodolpho de deur voor haar open hield.

Hij zelf schoof er de grendels weer voor.

Raffles keek een ogenblik naar de gesloten deur, nam een hap van zijn brood,

en mompelde:

— De vrouwen zijn toch maar zonderlinge wezens. Een zwart snorretje, een paar lieve woorden, een lonkje, en zij verraden hun heiligst ideaal. Nu, de jongedame zal wel weinig gelegenheid krijgen, om tot die ruil over te gaan.

Hij bracht de hand naar het hoofd, tastte even onder de pruik, die hij droeg, achter het rechteroor, en bracht toen een fijn instrumentje te voorschijn niet veel groter dan een tandenstoker, van het beste Zweedse staal vervaardigd, aan de ene zijde een vijl, aan de andere zijde voorzien van kleine tandjes die door het hardste metaal gingen.

Aan beide uiteinden had dit instrumentje een klein knopje of uitsteeksel, waaraan men het kon vasthouden bij het hanteren.

Raffles luisterde enkele ogenblikken met grote aandacht naar de geluiden daarbeneden onder de grond, en pas toen hij volstrekt niets meer hoorde, bukte hij zich, zittende op de stenen bank, en begon de dikke ijzeren ring aan te tasten, waarmede de ketting aan zijn rechter enkel was bevestigd.

Het was een tamelijk zwaar karweitje en Raffles moest enige malen van houding veranderen, maar toch ging het metaalzaagje langzaam maar zeker door de ijzeren ring.

Na een vol uur arbeid, en nadat Raffles enkele malen had moeten ophouden, daar het ijzer zo gloeiend werd, dat hij het niet met de handen kon aanraken, was de ring doorgezaagd.

Raffles trok er uit alle macht aan, maar de ring sloot zo vast om zijn enkel, dat hij er zelfs zijn vinger niet tussen kon krijgen, zodat hij dus wel genoodzaakt was de zware ring een halve slag om te draaien, en op een andere plek juist tegenover de eerste zaagsnede opnieuw te beginnen.

Het was nu bijna volkomen duister in de cel, want de zon was reeds ondergegaan, en de nauwe spleet liet bijna in het geheel geen licht meer door.

Raffles moest dus op de tast werken, hetgeen er zijn taak niet gemakkelijker op maakte.

Maar hij wachte voort aan het ge-

duld van een kat, en eindelijk viel de zware ring in twee helften van zijn voet af.

Raffles raapte een van die helften op en betastte ze; de ring moest wel bijna een centimeter dik zijn geweest.

Hij stond op, rekte zich uit, liep een paar malen heen en weer, om de bloedsomloop te herstellen, en zette toen het krukje onder de lichtspleet.

Zoals hij wel verwacht had, kon hij de onderkant nauwelijks met zijn vinger toppen bereiken, ook al ging hij op de punten van zijn voeten staan, en hij zag spoedig genoeg in, dat iedere poging om aan deze kant te ontvluchten van tevoren tot mislukking gedoemd was.

Want met het fijne zaagje kon hij wel ijzer doorzagen, maar hij had er niets aan om een spleet te verwijden in een betonnen muur van ruim een voet dikte.

Hij klonk weer van de kruk af, ging op zijn knieën liggen, en onderzocht op de tast, men had hem tot zelfs zijn zaklantaarn afgenomen, de onderkant van de muur, waar deze de vloer van de cel raakte.

Maar nergens vond hij de kleinste opening, nergens een kier, groot genoeg om er de vingers in te steken.

Toen gold zijn onderzoek de vloer zelf. Maar deze bestond uit een laag beton, welke waarschijnlijk was heengestort over de grote, platte tegels die aanvankelijk de bodem hadden gevormd. Er viel natuurlijk niet aan te denken, zich een weg door die vloer heen te banen.

Bleef slechts de deur over. Onder het haar van zijn pruik had Raffles vier of vijf bijeengebonden, zeer fijne lopertjes verborgen, en met behulp daarvan zou hij wellicht het zware slot kunnen openen, maar zeker niet de grendels doorzagen.

Toen dacht hij aan het zaagje, dat hem zoëven reeds zijn diensten had bewezen.

Het was niet veel dikker dan een gewone briefkaart, en het knopje aan de ene kant kon er van worden losgeschroefd zodat het mogelijk was, het

tussen een deurkier te steken.

Maar nu wachtte Raffles een teleurstelling.

Want wèl kon hij het zaagje op de tast tussen de kier van de deur krijgen, maar het hout was zo dik, dat het zaagje niet ver genoeg reikte. Een ogenblik stond Raffles binnen in de cel in gedachten verzonken, en betreurde het, dat hij zich niet van meerdere instrumenten had voorzien, die wel plaats hadden kunnen vinden in het goëd verborgen zakje, dat aan de binnenzijde van de pruik was vastgenaaid, en dat alleen te ontdekken viel, als men ook het geheim van de pruik zelf doorgrondde.

Raffles dacht er evenwel niet aan, zo gauw de moed op te geven.

De grendels waren weliswaar onbereikbaar, maar het paneel van de deur daarentegen, hoe dik dan ook, al was het een duim, bood geen onoverkomelijke hinderpaal.

Raffles meende stellig nog enkele uren voor zich te hebben, alvorens hem opnieuw wat te eten zou worden gebracht, en dat leek hem voldoende tijd toe, om met goed gevolg een poging tot ontvluchten te ondernemen.

Het is waar, dat er in het cachot thans niets meer te onderscheiden viel, maar hij zou op de tast kunnen werken.

Zelfs een vruchteloze poging was altijd nog beter dan werkeloos te blijven.

En zo begon hij, met behulp van een zijner instrumentjes, dat vlijmscherp geslepen was, telkens opnieuw op dezelfde plek, van boven naar beneden door het hout van het onderste paneel te kerven.

Hij had met het zwaarste eikenhout te doen, het mesje was moeilijk te hanteren zonder behoorlijke greep, en hij zag maar al te gauw in, dat hij zeer lang zou moeten werken om door dat zware hout heen te dringen.

Raffles echter was er nu eenmaal de man niet naar, om een poging op te geven, alleen omdat het wat lang zou duren en zo werkte hij onverdroten voort, hij wist zelf niet hoe lang, tot hij plotseling ophield, omdat hij opnieuw in de verte van de gang, schreden hoorde, die hol weerklonken.

Hij begreep, dat het Yvonne zou zijn,

met het avondmaal.

Snel richtte hij zich uit zijn gebukte houding op, verborg het instrumentje, nam op de bank plaats, en plaatste zijn voet zodanig, dat het leek, alsof de ring met de zware ketting nog altijd aan zijn enkel verbonden was.

Hij zat daar neer in gebukte houding, alsof hij in diepe gedachten verzonken had gezeten, toen de grendels werden teruggeschoven, nadat eerst het luikje was geopend, en de vrouw het licht van haar lantaarn naar binnen had doen schijnen.

Een ogenblikje zat Raffles tegen het schijnsel te knipogen, dat zo onverwacht zijn cachot binnendrong, maar hij was spoedig aan het licht gewend en zag hoe Yvonne binnentrad, thans met een mandje bij zich, waarin enkele levensmiddelen waren, een halve fles wijn, een stuk koud vlees en wat vruchten.

Zij liet de deur op een kier staan, en zei fluisterend, met een lachje dat al haar witte tanden ontblootte :

— Zij wilden je weer enkel een brood geven en water, maar ik heb stilletjes wat beters op de kop weten te tikken. Want al ben je onze gevangene, we behoeven je daarom toch niet te behandelen als een gevaarlijk misdadiger. Hier is een glas, hier is wijn, hier is koud vlees. Doe je te goed, en laat mij zien dat je eetlust niet geleden heeft door de eenzaamheid.

— Niet in het minst, Yvonne, zei Raffles glimlachend, terwijl hij aanstonds aanviel op het vlees, en de vrouw de fles ontkurkte en het dikke, grove glas volschonk.

Een ogenblik hield zij op, keek hem strak aan, en vroeg :

— Ben je helemaal niet bang, dat wij iets in je voedsel gedaan hebben, dat het misschien vergiftigd is?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde :

— Ik ben fatalist, Yvonne. Wat geschreven staat in het levensboek van de mens, dat geschiedt, en daarbuiten is niets mogelijk. Waarom zou men dus vrezen voor iets, dat toch onvermijdelijk moet gebeuren?

— Dat is een goede opvatting, zei de

jonge vrouw, Raffles het glas toereikend. Je bevalt me hoe langer hoe meer. Vertel me eens, wat is eigenlijk je beroep? Ben je werkelijk een gewoon werkman?

— Ik ben electricien, antwoordde Raffles, met smaak van het vlees en het brood etend.

Yvonne echter, schudde het hoofd, en zei afgemeten, haar ogen in de zijne, terwijl zij weer naast hem op de bank ging zitten :

— Ik geloof er niets van. Er is iets geheimzinnigs aan je. Ik geloof stellig dat je een rol speelt, maar al was je wel wie je voorgeeft te zijn, dan nog zou ik je vragen: neem mij met je mee.

De vraag kwam zo onverwacht, de vrouw drukte zich eensklaps zo harts-tochtelijk tegen hem aan, met gevouwen handen, dat Raffles er volkomen door verrast was.

Hij dronk bedaard zijn beker wijn leeg, voor hij zei :

— Dat zal je wel geen ernst zijn, Yvonne. Waarom zou ik je meenemen?

— Weet je niet wat liefde is? vroeg Yvonne, hem bij de arm vattend, met haar gelaat vlak bij het zijne.

— Ja, ik geloof wel dat ik het weet, antwoordde Raffles, met een scherpe klank in zijn stem ditmaal.

— Kun je dan niet begrijpen, dat een vrouw ineens haar eigen hart peilt, ineens voelt waar haar toekomst ligt? Met andere woorden, geloof je niet aan de liefde op het eerste gezicht?

— O zeker, antwoordde Raffles koeltjes. Daar zijn voorbeelden genoeg van. Ik zou je, bijvoorbeeld, kunnen wijzen op Romeo en Julia, op Paul en Virginie, op Faust en Gretchen...

— Wijs dan ook op de arme Yvonne. Luister eens. Wie je ook bent, het kan me niet schelen, ik weet niet wat er met mij gebeurd is, het is alsof ik in een droom wandel, alsof ik ineens een ander ben geworden. Gisteren nog meende ik met Rodolpho gelukkig te kunnen zijn. Zodra ik je zag, voelde ik dat hij me onverschillig was. En nu haat ik hem. Ik wil bij jou blijven. Oordeel niet te hard over me, nu ik de eerste ben die dit zegt. Ik ben een vrije vogel, ik ben ongetemd, en ik heb nooit van mijn hart

een moordkuil gemaakt. Luister goed. Ik zal je helpen ontvluchten, nu aanstonds. Ik zal de deur open laten staan, en ik zal je over een uur wachten op de hoek van de Rue Lepin, en de Boulevard de Clichy.

Raffles was onder die woordenvloed rustig doorgegaan met zijn maal, maar nu wendde hij langzaam zijn gezicht naar dat van de vrouw, en zei bedaard:

— Zulke dingen, beste Yvonne, moeten altijd van twee zijden komen. Ik voel mij zeer vereerd, dat je mij je vriendschap wilt bewijzen, maar ik ben een man, die zich onmogelijk aan banden kan laten leggen. Ik wil geen vrouw naast mij hebben, wie dan ook.

— Geloof je niet, dat je ooit van mij zou kunnen houden? fluisterde Yvonne op smartelijke toon, terwijl Raffles voelde hoe haar hand trilde op zijn arm.

— Ik zal geen enkele vrouw liefhebben, Yvonne, antwoordde Raffles koud. Ik heb andere dingen te doen.

Yvonne was zeer bleek geworden, maar zij gaf het nog niet op, drong zich dicht tegen Raffles aan, sloeg plotseeling haar armen om zijn schouders, en fluisterde op een toon van wilde harts-tocht:

— Ik laat je niet meer los. Wat mij nu bezielt, dat heb ik nog nooit gevoeld. Het was belachelijk, te menen, dat ik Rodolpho ooit werkelijk heb liefgehad. Wat ik nu voel, hier in mijn borst, dat verschroeit mij, dat doet mij pijn. Je bent toch niet van steen? Je bent toch een mens van vlees en bloed? Waarom wil je me niet? Ben ik weerzinwekkend?

— Neen, Yvonne, je bent een heel mooie vrouw, geloof mij. Maar laat mij los, het dient tot niets, en dit spel zou je noodlottig kunnen worden. Die Rodolpho lijkt mij niet de man, om je zonder strijd prijs te geven.

— Hij zou mij vermoorden, als hij het wist, maar wat kan mij dat schelen, riep zij uit. Ik wil bij jou zijn, ik wil alleen jou liefhebben.

— Maar, dit is alleen het uiterlijke wat je trekt, Yvonne, zei Raffles op zachte toon. En als ik nu eens volstrekt niet degene was, voor wie je mij aanziet?

Als dit glanzende zwarte hoofdhaar eens onecht was. Als dit kneveltje eens niet het mijne was?

De vrouw week een ogenblik ontzet van hem terug, en zij liet een korte kreet horen, toen Raffles met een snelle beweging de pruik afzette, zodat zijn eigen haar zichtbaar werd, met de fijne streepjes zilver aan de slapen, en zich ontted van het kleine snorretje onder zijn neus.

— Wie, wie ben je? vroeg zij toen, nauwelijks hoorbaar.

— Dat kan ik je niet zeggen, Yvonne. Maar je ziet wel dat ik een ander ben dan de man, die voor jullie deur werd overvallen en wat zeg je nu?

De vrouw vatte zijn hoofd tussen haar handen, keek hem diep in de ogen, en toen klonk heel zacht haar trillende stem:

— Wat dacht je nu wel? Dat het dat glanzende, zwarte haar was, dat streepje boven je lip? Jij bent het zelf, helemaal, en ik zou je liefhebben, als je haar helemaal wit was. Het is je gezicht, de kleur van je ogen, het is je hele persoon, je diepe, warme stem. Al was je een misdadiger, ik zou je slavin willen zijn, al had je gestolen en bedrogen, ik zou je nooit loslaten.

Raffles had zacht haar polsen gegrepen, en dwong haar aldus, zijn hoofd los te laten.

Zijn gelaat had een diep ernstige uitdrukking, toen hij fluisterde:

— Dat kan niet zijn, Yvonne, nu niet en nooit. Je weet niet wat je zegt. Dat komt omdat je me niet kent. Zet dit alles uit je hoofd, want het is een hersenschim, die nooit werkelijkheid kan worden. Je bent mooi, menig man zou trots zijn op je liefde, maar op deze wereld heb ik een ander doel dan het winnen van een vrouwenhart.

— Maar, zij zullen je misschien vermoorden. Zij zoeken naar bewijzen tegen je. En ik kan je bevrijden, ik kan gemakkelijk de sleutel in handen krijgen om de ketting van je voet los te maken, fluisterde de vrouw, terwijl haar ogen vochtig glansden in het witte gezicht.

Raffles hief kalm zijn rechterbeen op en zei:

— Dat is niet meer nodig, Yvonne.

kijk maar.

Voor een kort ogenblik kwam er een uitdrukking van bijgelovige vrees op het gelaat van de vrouw, zij vouwde langzaam de handen, en stamelde:

— Maar wie ben je dan toch? Kun jij dingen doen, die hier nog nooit zelfs maar geprobeerd zijn? Ik wil...

Maar plotseling hield zij verschrikt op.

Er naderden schreden in de gang, eerst sluipend, toen harder en sneller, de zware deur draaide op haar hengsels, en Rodolpho verscheen op de drempel, met een uitdrukking van met moeite bedwongen woede en wraakzucht op zijn donker gelaat.

HOOFDSTUK V

ONTVLUCHTING

De Italiaan keek een ogenblik zwijgend van de een naar de ander, tot zijn blik viel op het mandje met levensmiddelen en op de schotel met het koude vlees, dat Raffles duchtig had aangesproken.

Maar de doorgesneden ring zag hij niet.

Hij kwam langzaam binnen, en Raffles bespeurde aanstonds, dat de Italiaan althans een gedeelte moest hebben gehoord van het gesprek, dat hij zoëven met de vrouw gevoerd had, want er lag een sombere uitdrukking in zijn ogen, en een paar malen ging zijn hand naar zijn rechterzak, waar hij waarschijnlijk zijn mes, misschien wel een revolver droeg.

Yvonne was een paar stappen achteruit geweken, toen zij haar minnaar zag binnentreden, en keek hem onafgebroken aan, zonder vrees, maar op haar qui-vive.

— Wat moet dat betekenen? begon Rodolpho op gedempte toon. Waar blijf je zo lang?

— Ik sprak met de gevangene, antwoordde Yvonne rustig. Is dat soms verboden?

— Dat weet je zelf het beste, antwoordde Rodolpho ruw. Het is je ook verboden, hem iets anders te brengen dan brood en water.

— Nu, dan heb ik het verbod overtreden, en wat verder? vroeg Yvonne

tartend.

— Pas op, slet. Neem je voor mij in acht. Ik heb een paar woorden opgevangen van wat je zoëven sprak. Je zult het toch niet wagen, mij af te danken?

— En wie zou mij dat beletten, als ik genoeg van je had? riep Yvonne heftig. Je verveelt me allang, dat weet je. Ik ben vrij om te doen en te laten wat ik wil.

— Zou jij dat denken? vroeg de Italiaan op sarrende toon, terwijl hij nog dichter bij haar kwam. Dan vergis je je toch heerlijk, meisje. Ik ben nog altijd je heer en meester, en ik zal het je wel weten te beletten mooie praatjes met een ander te maken. En wat deze man betreft, bewijzen of geen bewijzen, ik geloof niet dat hij deze cel levend zal verlaten.

Raffles had nog geen woord gesproken, en zei nu rustig:

— Ik ben van een andere mening, Ponti. Maar hoe dit ook zij, Yvonne heeft gelijk en zij kan doen wat zij wil, want ik vermoed haast, dat jullie vereniging wel niet zal zijn gewettigd door een ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Ponti deed dreigend een stap op Raffles toe, maar hij bedacht zich weer, haalde even de schouders op en gromde tussen de tanden:

— Je bent een bluffer en niets anders. Maar wat dit juffertje betreft, zij zal doen wat ik wil. Heb je mij ver-

staan, Yvonne? Hier, waar die man bij is, zal ik je wel temmen, satanase meid. Op je knieën voor me en zweer me, dat er voor jou geen andere meester bestaat dan ik.

— Nooit, schreeuwde de vrouw, met vlammeende ogen, waarin haat en afschuw flikkerden. Je was me in de laatste maanden onverschillig, Ponti, maar nu haat ik je. Voor jou knielen? Ha, ha, dat zou je wel willen. Denk je dat ik je sla-vin ben? Wat is dat, zou je me durven aan te raken?

Inderdaad had Ponti haar bij de pols gegrepen, en wilde haar met ruw geweld dwingen op de vloer neer te knielen, terwijl hij spottend keek naar de gevangene.

Een afstand van bijna twee meters scheidde hem van Raffles, en hij waande zich veilig.

— Beul, kreunde Yvonne, steunend van pijn en woede.

Toen klonk de kalme stem van Raffles, die beval:

— Laat haar onmiddellijk los, Ponti.

— Haar los laten? Je spot toch zeker mooie mijnheer. Neen, knielen zal ze voor me, vernederen zal ik haar, waar jij bij bent.

— Laat haar onmiddellijk los, schurk, of ik sla je neer.

Immers de gevangene was op hem toegestapt, alsof geen zware ketting hem weerhield, en bracht hem een vuistslag toe tegen de slaap, die de verraste Italiaan maar half kon ontwijken.

Hij wankelde een ogenblik op zijn benen, maar herstelde zich vrij spoedig, en tastte in zijn rechterzak.

Toen zijn hand weer te voorschijn kwam blonk in zijn vuist de brede kling van een dolkmes.

Hij hief het wapen op en stiet met doller woede toe, terwijl Yvonne in doodsangst achteruit week, haar hoofd in beide handen gevat. Raffles echter bukte zich sneller dan de gedachte, tegelijkertijd zijn voet een weinig vooruitstekend, zodat Ponti over die voet struikelde en languit op de vloer viel.

In zijn val verbrijzelde hij een van de lantaarns, en de cel was nu slechts in een halve schemering gehuld.

Ponti had echter zijn mes niet losgelaten, en was vliegensvlug weer over-eind.

Hij wist dat de gevangene ongewa-pend was, en op genade en ongenade aan hem overgeleverd.

Hij stond in gebukte houding, als een panter, gereed om zijn prooi te bespringen, toen Yvonne met een onberedeneerde beweging zich met uitgebreide armen voor Raffles plaatste, en, voor deze het verhinderen kon, de stoot opving.

De dolk drong haar in de bovenarm, Ponti trok het wapen snel terug, maar voor hij nogmaals kon toestoten, had Raffles de vrouw terzijde geduwd, en het moordwapen kunnen pareren.

De beweging was zo heftig, dat Ponti voor een ogenblik zijn evenwicht verloor, en voor hij het hervonden had, was Raffles met één sprong bij het houten krukje, greep het in de vuist, bij een der drie poten, en sloeg naar de Italiaan, die juist op hetzelfde ogenblik, half verblind door wraakzucht, uit alle macht naar hem stak.

Zo heftig waren beider bewegingen, dat het lemmet van het mes tot op de helft heendrong door het duimdikke hout van de zitting, en daarna afknapte.

Met een gebrul als van een wild dier wierp de Italiaan het nutteloos geworden wapen weg, en stortte zich op Raffles.

Maar thans waren de partijen gelijk, en dat zou hij maar al te gauw tot zijn nadeel ondervinden.

Raffles wachtte zijn kans af, ontweek een vuistslag, en de volgende seconde rolde Ponti, tegen de kaak getroffen, in een hoek van de kelder, sloeg met zijn hoofd tegen de muur, zodat het dof weerklonk, en bleef roerloos liggen.

Een ogenblik bleef Raffles hijgend midden in de kelder staan, maar toen wendde hij zich tot de vrouw, die doodsbлек in een hoek stond, terwijl zij met wijdgeopende ogen deze strijd had gevolgd, en de linkerhand gedrukt hield op de wond, door het dolkmes veroorzaakt.

— Het heeft niet veel om het lijf, Yvonne, zei Raffles, nadat hij de wond bekeken had. Wees sterk, wij zullen van

hier gaan, want je leven loopt nu gevaar, en ik zal je verbinden.

— Verbinden helpt niets meer, zei de vrouw hees. Die ellendeling is gewend, de punt van zijn dolkmes in vergif te dopen. Ik ben verloren. Bekommer je niet meer om mij, en vlucht zelf.

— Niet alleen, riep Raffles uit. Dan blijf ik hier. Je hebt je leven voor mij willen offeren, en ik zou laaghartig aan de haal gaan? Dat nooit. Laat zien, en laat mij begaan. Het kan nog onmogelijk te laat zijn, want over zulke snel werkende vergiften kan die schurk niet beschikken.

Met een enkele ruk had Raffles de mouw los getrokken van de japon en zag nu op de bovenarm, dicht bij de schouder een wond, zeker niet dieper dan een centimeter, maar die rijkelijk bloedde.

— Het is je geluk dat het sterk bloedt zei Raffles. Blijf zo staan en verroer je niet.

Raffles bond in een oogwenk de afgerukte mouw zo stijf als hij maar kon boven de wonde, en drukte, voor Yvonne begreep wat hij voornemens was, zijn mond op de wonde, en begon die uit alle macht leeg te zuigen.

Zij leunde daarbij tegen de muur, het hoofd met het doodsbleke gelaat een weinig achterover gebogen, en zacht kreunend.

Dat duurde zo wel vijf minuten en ieder ogenblik moest Raffles vrezen, dat de makkers van Ponti, verbaasd over zijn wegblijven en dat van de vrouw, zouden komen opdagen.

Toch hield hij vol, toch dacht hij er niet aan, dat arme schepsel prijs te geven aan de dood.

Telkens spuwde Raffles een hoeveelheid bloed uit, totdat hij eindelijk, zwaar ademhalend, ophield en fluisterde:

— Zo is het voorlopig genoeg. Die stijve band zal beletten, dat het gif zich verder verspreidt. Nu neem ik je aanstonds mee, wij zullen de wond voor alle zekerheid uitbranden, en ik zal je iets laten slikken, dat alle gevaar voorgoed doet verdwijnen.

De vrouw liet een geluid horen, dat het midden hield tussen een snik en een

lachje, en eensklaps sloeg zij haar vrije arm om de hals van Raffles en kustte hem op de lippen, die zoëven haar bloed hadden opgezogen, terwijl zij snikkend fluisterde:

— Ik houd van je. Ik heb je zo lief. Doe met mij wat je wilt, ik ben je slavin, en je moogt mij doden, als het je van nut kan zijn.

— Praat daar niet over, viel Raffles haar in de rede, aangegrepen door een wonderlijk gevoel, dat hij gestorven waande. Ken je de weg hier?

— Evengoed als in mijn eigen huis.

— Dan zal ik de lantaarn nemen. Blijf aan mijn zijde, en zeg hoe wij het snelste buiten komen. Wij kunnen zeker onmogelijk terug door het huis aan de overzijde van de straat?

— Daar zouden zij ons stellig zien, en ons onmiddellijk afmaken, wees daar zeker van. Wij moeten de zijgang volgen, en door het klooster ontsnappen. Kom mee.

Yvonne vatte Raffles bij de hand, die de lantaarn reeds had opgenomen, en nu traden zij buiten de cel, waar Ponti nog altijd bewusteloos op de grond lag, en liepen zo snel hun voeten hen dragen wilden, en de halve duisternis het toeliet, door de zijgang, welke Raffles reeds eerder had ontdekt.

Aan het einde daarvan moesten zij een trap bestijgen van vijf of zes treden, maar eensklaps stond de vrouw stil, en fluisterde met angst in haar stem:

— De kleine poortdeur is gesloten. Nu zijn wij verloren.

— Waarop komt die deur uit?

— In een vertrek onder de oude kloosterpoort.

— Zitten er aan de andere kant grensels op?

— Neen.

— Dan is er ook nog niets verloren. Houd de lantaarn vast, en licht mij bij.

Uit de pruijk, die hij in zijn zak had gestoken, nam Raffles het bosje met lopers en zette zich aan het werk, terwijl de vrouw toekeek met ogen, groot van verbazing.

— Ben je, ben je een inbreker? fluisterde zij tusschen twee zijde, even zijn schouder

aanrakend.

— Zo nu en dan, en alleen maar als het niet anders kan, antwoordde Raffles laconiek.

— Wat gaat het mij ook aan, zei zij met een lachje. Al was je een dief, al had je, al zou je...

— Ik begrijp wat je zeggen wilt, Yvonne. Maar stel je gerust, het is niet een moordenaar, wie je de vrijheid hebt hergeven. Misschien zul je later wel meer begrijpen. Daar zijn wij er al.

In minder dan een halve minuut hadden de bekwame vingers van Raffles met behulp van twee of drie fijne lo-pertjes het slot geopend.

Hij nam de lantaarn weer ter hand en duwde behoedzaam de kleine poort-deur open. Hij drukte ze weer achter zich in het slot, en keek rond.

Het tweetal bevond zich in een ver-trek, dat er onherbergzaam genoeg uit-zag met zijn kale muren, zijn vochtige vloer, waarover de donkere gedaanten van grote ratten heen en weer schoten, en zijn sombere nissen.

— Hoe komen wij er uit? vroeg Raf-fles zacht.

— In die middelste nis is een deur, oud en wrak, en die, voor zover ik weet, nooit afgesloten werd.

Zonder nog iets te zeggen trad Raf-fles op de nis toe, en een enkele duw was voldoende, het oude deurtje te doen openvliegen.

Een steile gemetselde trap werd zichtbaar en het tweetal beklom deze zo snel mogelijk, maar Raffles voelde maar al

te goed, hoe de vrouw zwaar werd in de arm, die hij om haar heen had ge-slagen, terwijl hij haar de trap hielp beklimmen.

Eindelijk kwamen zij boven, nogmaals moest Raffles een zware deur openen met behulp van zijn lopers, maar toen blies de koude nachtlucht hen verfris-send in het gelaat. Hij haalde met diepe teugen adem, en zei:

— Wij zijn in veiligheid, Yvonne. Dit is zeker de binnenplaats van het kloos-ter.

— Ja, antwoordde de vrouw met zwakke stem.

— Is er ergens een deur naar buiten?

— In die hoek daar, bij die oude iep.

— Is dat dezelfde straat waaraan het huis van je vrienden gelegen is?

— Neen, het is een dwarsstraat. Maar noem hen niet meer mijn vrienden. Jij bent nu mijn vriend, en ik zweer hen af, voorgoed.

— Spreek niet zoveel, het vermoet je te zeer, zei Raffles, aangegrepen door een diep medelijden met de ongelukkige vrouw, die in haar verdwazing zolang in deze omgeving had geleefd, en met moordenaars en dieven was omgegaan.

Hij voelde dat hij haar moest steunen om de deur te kunnen bereiken, die aan deze zijde gesloten bleek te zijn met een stevige sleutel, die in het slot stak.

Hij behoefde deze sleutel alleen maar in het slot om te draaien, en stond met de vrouw op straat, juist toen zij een zucht slakend, in zijn armen bezwijmde.

HOOFDSTUK VI

TERUGKEER

Raffles bevond zich in een moeilijk parket.

Hij begreep heel goed, dat het on-mogelijk lang meer kon duren of de anarchisten zouden de ontvluchting ont-dekken, en zij zouden natuurlijk aan-

stonds begrijpen in welke richting die vlucht had plaats gevonden.

En deze bewusteloze vrouw was geen meisje meer, zij woog vrij zwaar toen hij haar in zijn armen oplichtte, nog besluiteloos wat te doen.

Het is niet zo gemakkelijk, ja schier onmogelijk, in deze hooggelegen wijk een taxi te vinden, want de chauffeurs voelen er weinig voor, zich met hun dikwijls wrakke vehikels zo hoog op de « heuvel » te wagen.

En toch moest hij een auto hebben, tot iedere prijs.

Vastberaden begon hij dus het kronkelende straatje te volgen, dat hem naar beneden moest voeren, toen hij eensklaps stilstond en luisterde.

Men had hem zijn polshorloge gelaten en een ogenblik tevoren had hij er een blik op geworpen.

Het was bijna half twee in de nacht, en alles was stil.

In die stilte weerklonken op enige afstand snelle, sluipende stappen, die snel naderden.

Raffles begreep, dat de ontvluchting reeds ontdekt en dat men hem op het spoor was.

Met een onderdrukte verwensing legde hij de vrouw neer, half achter een geweldig grote steunbeer, die een muur schoorde, en wachtte.

Een ogenblik hielden de schreden op, toen schenen zij zich te verwijderen, maar daar klonken zij opnieuw.

Aan het einde van de straat zag Raffles een gedaante verschijnen, op korte afstand gevolgd door een tweede, en hij zag het schijnsel van een lantaarn heel even weerspiegelen in iets dat blonk, iets dat een van die mannen in de vuist geklemd hield...

Een halve seconde later wist Raffles wat het was.

Want de man hief zijn arm op, en een onderdeel van een seconde later floot een kogel hem rakelings langs het hoofd en sloeg plat tegen de steunbeer.

Raffles vreesde dat het met hem gedaan zou zijn, want zelfs een vlucht kon hem niet meer baten in het straatje, dat nu over een lengte van een meter of vijftig kaarsrecht doorliep, toen hij eensklaps bedacht, dat hij bij het dragen van de vrouw iets hard tegen zijn borst had voelen drukken.

Hij bukte zich ijlings over haar heen, tastte onder haar kleren, en bijna op hetzelfde ogenblik greep zijn vuist de

platte kolf van een grote browning.

Tot zijn grote vreugde bemerkte hij, dat het wapen geladen was.

Het was hoog tijd, want de schutter was nog dichterbij gekomen, en juist zou hij opnieuw vuren, toen Raffles hem voor was en schoot.

En zijn schot was raak ook. De man zwaaide wild met zijn armen, en viel toen plat voorover zonder een kink te geven, midden in het voorhoofd getroffen.

Maar reeds kwam de man, die bij hem was geweest, aanstormen.

Deze was een ware reus, en als Raffles niet beter had geweten zou hij hem een ogenblik voor Henderson hebben kunnen houden.

De man braakte enige woeste vloeken in het Italiaans uit, en wierp zich toen met onstuimige woede op Raffles voor deze ten tweede male had kunnen vuren.

De schok was zo heftig, dat Raffles een ogenblik terug tuimelde en de browning hem uit de vuist vloog.

De man, misschien een beroepsbokser, viel bliksemsnel naar Raffles uit, die maar juist op het uiterste nippertje de slag kon ontwijken, en op zijn beurt de aanvaller met een geweldige stoot even boven het maagkuiltje trof.

Misschien zag zijn tegenstander, dat hij met een bokser te doen had, die hem kon staan, althans het volgende ogenblik trok hij een mes uit zijn broekzak en wilde toestoten toen zijn voet uitgleed, en hij bijna gevallen was over een uitstekende steen.

Het duurde maar een ogenblik, maar het was voor Raffles voldoende om de pols te grijpen van de hand, die het moordwapen omklemd hield.

Er ontstond een heftige worsteling.

De man was een ware hercules, van reusachtige lichaamskracht, en Raffles had alleen zijn meerdere vlugheid voor, benevens zijn geoefendheid in het worstelen.

Raffles begreep dat het hier om zijn leven ging, dat hij moest vechten voor zijn bestaan, en daarom trachtte hij uit alle macht de kolos naar de rechterzijde van het straatje te duwen.

Dit straatje, of beter gezegd deze steeg

behoorde tot een van de oudste van deze wijk, die even oud is als Parijs zelf.

Zoals reeds gezegd werd het aan de ene zijde begrensd door een hoge muur, maar aan de andere kant waren er, tussen de oude, vervallen huizen, hier en daar open plekken, die beschermd werden door een soort borstwering ter hoogte van een meter, en van bakstenen opgetrokken.

Met inspanning van zijn laatste krachten duwde Raffles de reus met de lendenen ruggelings tegen deze borstwering en greep hem bij een van zijn benen.

De kerel verzette zich uit alle macht, traptte en wrong zich in alle bochten, en poogde de hand los te maken, waarin zich het mes bevond, terwijl Raffles deze pols juist uit alle macht omkneld hield, teneinde zijn tegenstander het wapen in het hart te stoten.

Het gevecht ontwikkelde zich in stilte, niets anders klonk dan de hijgende ademhaling van de beide strijdenden.

Toen, snel als de gedachte, drukte Raffles de man nog wat verder achterover, een kort ogenblik de gewapende hand loslatend, en juist toen de reus in waanzinnige woede naar hem stak, greep Raffles ook het tweede been, en wierp zijn aanvaller over de borstwering.

Raffles wachtte nog even, tot hij zich in staat voelde zijn tocht voort te zetten met zijn last in zijn armen, toen tilde hij de vrouw weer op, en vervolgde, zo snel hij maar kon, zijn weg door het dalende steegje, totdat hij een pleintje bereikte, waarop een van die brede trappen uitmondde, zoals men er op Montmartre verscheidene vindt, en die de « Martelaarsberg » verbinden met het eigenlijke Parijs.

Hij dacht er nog over hoe het mogelijk zou zijn, de vrouw die trap af te dragen, vermoed als hij zelf was door zijn worsteling, toen hij daarbeneden een taxi zag passeren.

Hij bracht beide vingers in de mond en liet een schel gefluit horen.

De chauffeur moest het gehoord hebben, want hij stopte, en Raffles riep hem toe:

— Vijf honderd francs voor je, als je even naar boven komt, en mij helpt

mijn vriendinnetje naar beneden te dragen.

Als Raffles gesproken had van een vriend, zou de chauffeur misschien kalm zijn doorgereden, maar zijn ingeboren Parijse galanterie en zijn begrip voor romantiek deed hem dadelijk de treden opvliegen, ofschoon het eigenlijk streng verboden is om een auto onbeheerd te laten staan, en nu droegen de beide mannen vrij gemakkelijk de jonge vrouw naar beneden en legden haar in de taxi.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de chauffeur, na een schuinse blik te hebben geworpen op zijn zonderlinge passagier, zonder hoed, met een rode striem over het gelaat, het haar in natte slierten om zijn hoofd hangend, afgerukte boord en een gescheurde mouw.

— Naar Battignole, ik zal je de straat aanstonds wel noemen, beval Raffles. En let maar niet op mijn uiterlijk, wij zijn overvallen. Mijn jas ziet er niet al te fraai uit, maar zij heeft nog een zak, en in die zak zit nog altijd mijn geld.

— Alles in orde mijnheer, zei de chauffeur grijnslachend. Stap maar in, ik zal u en die dame wel gauw brengen waar u zijn moet.

De auto zette zich in beweging, en Raffles boog zich over de vrouw heen, die bijna geen kleur meer op haar gelaat had.

Hij keek even naar de gewonde arm, knikte goedkeurend, en zei:

— Zij zal het er wel bovenop halen. Het bloed is in het minst niet verkleurd en er is geen spoor van verstijving, of opzwellings. Er zit geen gif meer in het lichaam.

Hij keek nog even in het witte gezicht en zei voor zich heen:

— De arme vrouw. Zij heeft zich voor mij willen opofferen, zij heeft mij willen beschermen, en ik kende haar ternauwernood. Als dit liefde is, dan wordt het begrijpelijk, hoe dat gevoel en dat gevoel alleen, deze wereld regeert. Hoe zal dit moeten aflopen?

Hij had de vrouw zo gemakkelijk mogelijk geplaatst in een hoekje van de auto, en voelde haar nu en dan de pols,

die zwak was.

De tocht duurde nauwelijks een kwartier.

De gediensstige chauffeur hielp Yvonne naar buiten dragen, en vroeg toen hulpvaardig:

— Zal ik de dame voor u naar binnen dragen, mijnheer.

— Dat is niet nodig, vriend. Hier is wat ik je verschuldigd ben en hier zijn de vijfhonderd francs.

— Ik ben benieuwd wat er nu in hem omgaat, bromde Raffles voor zich heen. Hij denkt misschien wel dat het mijn werk is, maar mijn vijfhonderd francs zijn hem niettemin welkom.

Nu nam Raffles Yvonne opnieuw op, want hij had met opzet de auto voor een ander huis doen stoppen.

Hij moest nog wel vijftig meter verder gaan en eenmaal was hij verplicht, snel een smalle doorgang tussen twee tuinen in te slaan, toen hij de regelmatigige tred van een patrouillerende politieagent hoorde.

Eindelijk stond hij dan toch voor het kleine paviljoen, veilig verborgen achter de struiken, die hier weelderig groeiden en het eerste wat hij opmerkte was het verlichte benedenraam.

Nu pas viel het hem in, in welk een dodelijke ongerustheid zijn beide metgezellen moesten verkeren.

Hij liet het zachte gefluit van de merel horen, onmiddellijk werd de voordeur geopend en de reusachtige gedaante van Henderson vertoonde zich, die bijna struikelde in zijn haast om de paar treden af te dalen van de stenen stoep.

Het was donker in de tuin, maar Raffles voelde dat het hele lichaam van Henderson trilde, toen de reus met schorre stem zei:

— De hemel zij gedankt, mylord, dat gij er weer zijt. Wat een angst hebben wij uitgestaan, die twee uren.

— Alles is nu all right, James. Waar is mijnheer Brand? Waarom komt hij niet? Slaapt hij?

— Slapen mylord? herhaalde de reus verontwaardigd. Hoe zou die arme mijnheer Brand dat kunnen? Natuurlijk is hij er weer op uit gegaan. Hij had hier rust noch duur, en zei dat hij wilde pro-

beren, uw spoor terug te vinden met behulp van een speurhond. Maar wij hadden afgesproken, dat mijnheer Brand in ieder geval om halfdrie hier weer zou terugkomen om mij rapport uit te brengen. Wij zouden dan nader beslissen wat er gedaan moest worden. Hoorden wij om zes uur nog niets, dan zouden wij de politie in de arm nemen.

— Het is er nu nog tien minuten voor James. Help mij eens even deze gewonde vrouw naar binnen dragen.

Henderson had bijna een kreet van verbazing geslaakt, want hij had Yvonne in de duisternis helemaal nog niet gezien, daar Raffles haar plat op de grond had gelegd.

— De verbandtrommel, James, verzocht Raffles, zodra er licht was gemaakt. Helse steen, salmiak, een pipette en verbandwatten. Voor de rest zal ik zelf zorgen.

In een oogwenk hadden de beide mannen zich herschapen in een geneesheer en zijn assistent.

Gebruikmakend van de bewusteloosheid van de patiënte brandde Raffles vlug en handig de wond uit, na ze met de grootste zorgvuldigheid gezuiverd te hebben, en verbond ze toen met de uiterste zorg.

Niet zonder moeite goot hij haar vervolgens een middel in, dat hij zelf had gereed gemaakt, en juist toen hij daarmee klaar was en zich omwendde, zag hij Brand op de drempel staan, blijkbaar erg vermoeid, met diepe groeven langs neus en wangen, maar met glinsterende tranen van blijdschap in de ogen.

De jongeman kwam met uitgestoken handen op hem toe, en zei met een stem, die hij nauwelijks kon beheersen:

— Wat ben ik blij dat je er weer bent Edward. Henderson en ik hebben in de grootste angst verkeerd, dat je in handen mocht zijn gevallen van die anarchisten.

— Dat ben ik ook, Charles, antwoordde Raffles rustig.

— Wat zeg je? En je hebt kunnen ontsnappen?

— Anders zou ik niet hier zijn.

— En, waar zijn die lui nu?

— Een is er dood, een tweede zal er

wel weinig beter aan toe zijn, en waar de anderen zijn weet ik niet. Maar hier is er in ieder geval één van.

Raffles trad een weinig terzijde, zodat Brand de vrouw kon zien, die juist weer tot zichzelf begon te komen.

De jongeman slaakte een kreet van verbazing bij het zien van die bleke vrouw met haar knappe gelaat, en riep uit:

— Waarom heb je haar hier gebracht. Zij zal je kunnen verraden.

— Ik geloof niet dat zij dat doen zal, zei Raffles met een wrang lachje. Zij is mij integendeel zéér genegen, misschien wel meer dan onder de gegeven omstandigheden goed voor mij is.

— Dat kon ook niet uitblijven, zei Brand zacht. Weet zij wie je bent?

— Neen, nog niet. Ik vrees echter dat ik het haar wel zal moeten zeggen.

— Hoe is zij in deze toestand gekomen?

— Zij heeft de stoot opgevangen van een vergiftigde dolk, die voor mij bestemd was, Charles.

— Grote goden, riep Brand verschrikt uit. Wie deed dat? Zal zij er van bovenop komen?

— Dat geloof ik stellig. De wond zelf had niet zo heel veel te betekenen en ik heb het bloed uitgezogen, naar ik zie bijtijds.

En nu deelde Raffles Brand mede, wat er die nacht geschied was, en in de namiddag die er aan vooraf ging.

Met bleek gelaat had Brand toegelisterd en nu riep hij vol afschuw uit:

— Maar dat zijn monsters. Ik wist niet dat zij beschikten over de diensten van Indische Thugs.

— O, alle diensten zijn hun welkom, mits zij slechts bewezen worden door lieden, die goed met een of ander moordwerktuig kunnen omgaan, zei Raffles schouderophalend. Maar ik geloof dat onze patiënte begint te ontwaken, misschien heeft zij iets te zeggen.

De zwarte ogen begonnen te glanzen, zij lichtte de linkerhand op, die zij Raffles toestak, en zei zacht:

— Ik ben gelukkig. Je bent bij me, en je hebt me gered uit hun klauwen.

— Maar het had een haartje ge-

scheeld, madame, of mijn vriend had er het hachje bij ingeschoten, zei Brand op een niet al te vriendelijke toon, want die vrouw had dan toch tot diegenen behoord, die hem urenlang zulk een vreselijke angst hadden doen uitstaan. Nadat gij was flauwgevalen, heeft hij nog een van uw makkers moeten neerleggen, en een tweede over de rand van een borstwering naar omlaag moeten gooien.

De vrouw was heurtelings rood en doodsbleek geworden, en vroeg nu, met duidelijke tekenen van angst in haar ogen:

— Wie is die man? Hij wil mij toch geen kwaad doen?

— Stel je gerust, Yvonne, zei Raffles glimlachend. Hij is een van mijn beste vrienden, en met die grote kerel daar, misschien wel mijn enigste. Je moet weten dat ik hier op aarde niet zo heel veel ware vrienden bezit. Maar hij is een beetje uit zijn humeur, omdat je vrienden hem in angst hebben laten zitten. Zie je, hij is erg aan mij gehecht.

Yvonne wierp Brand een smekende blik toe en zei heel zacht:

— Vergeef het mij, mijnheer, en wees niet boos op mij. Ik heb mijn vroegere vrienden afgezworen, ik heb hen verlaten, ik wil slechts uw vriend volgen, als hij mij tenminste niet verstoot.

Raffles was op een stoel naast de vrouw gaan zitten, voelde haar pols, maakte het stijf om haar arm gebonden noodverband los, begon de arm voorzichtig te masseren, en zei op zachte toon iets tot Brand, die het vertrek verliet en terugkeerde met een blikken doos waaruit hij een klein potje zalf nam.

— Het doet al veel minder pijn, zei Yvonne zacht. Je hebt me het leven gered, Armand. Je lijkt wel een dokter.

— Hij is een dokter, zei Brand eenvoudig. Hij is en hij kan alles, madame.

— Noem mij Yvonne, zei de vrouw, en wees mijn vriend. Ik ben misschien vroeger slecht geweest, maar het is me alsof ik plotseling iemand anders ben geworden. Armand, je wilt me toch wel bij je houden?

Er lag zulk een smekende, onderworpen uitdrukking in haar ogen, dat Brand

zichtbaar ontroerde.

Raffles antwoordde ernstig:

— Ik vrees dat dit onmogelijk zal zijn, Yvonne. Je kent mij nog niet en je weet niet welke taak ik te vervullen heb. Om te beginnen moet ik tot iedere prijs beletten, dat de aanslag in Rome ten uitvoer wordt gebracht.

— Dan ben je te laat, kreet de vrouw. De man, die het moest doen, is gisteravond al vertrokken, en alles is daar gereed.

— Het is nog niet te laat, riep Raffles met vaste stem. Zeg mij eens, hoeveel zijn er naar Rome vertrokken?

— Zij zijn met hun drieën gegaan, maar de hoofdaanvoerder, hij die de

bom moet werpen, is Dario Lamberti.

— Hebben zij veel geld bij zich?

— Ja, heel veel. Maar zij zijn getrouwd, en het hoofdbestuur weet wel, wie uitgezonden worden. Waarom vroeg je dat?

— Omdat ik dat geld graag zou hebben, Yvonne, antwoordde Raffles koeltjes. Je ziet dus dat je gisteravond niet zover van de waarheid was, toen je meende, met een dief en inbreker te doen te hebben. Maar ik ben geen gewone misdadiger, Yvonne, en nu zal ik je ook zeggen, waarom het onmogelijk is, dat je bij mij kunt blijven. Ik ben John Raffles, naar wie de politie te Londen reeds zo lang zoekt.

HOOFDSTUK VII.

DE BOMAANSLAG

De vrouw kwam niet zonder enige moeite overeind zitten op de divan, staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan, en zonk toen zacht weer achterover, terwijl zij de ogen sloot, en een smartelijke huivering over haar trekken liep.

Toen begon ze zacht:

— Ik heb van je gehoord, Raffles. Wij wisten hier wie je was, wat je deed, hoe je oprad, en mijn makkers waren je doodsvijanden, al zijn er ook enkele bij, die zeggen dat je hetzelfde doel nastreeft, maar met andere middelen.

— Daarin ligt ook een kern van waarheid, zei Raffles met een droeve glimlach, en begrijp je nu dat het onmogelijk kan? Dat ik alléén door de wereld moet trekken, slechts vergezeld door mijn trouwe vrienden? Dat ik geen vrouw aan mijn zijde kan hebben?

— Maar ik zou niet lastig zijn, Raffles. Ik zou mij heel klein maken, als zo'n klein schoothondje, dat vlug wegschuilt, als het ziet dat zijn meester boos is. Ik zou alles doen wat je verlangt, ik zou je slavin willen zijn.

— Ik wil geen slavin, Yvonne, zei Raffles hoofdschuddend, en terwijl hij even zijn koele hand op het voorhoofd van de gewonde legde. Ik mag niet over het leven van anderen beschikken op deze wijze. Je zult mij vergeten, daarvan ben ik overtuigd.

— Nooit, riep de vrouw op een toon van wanhoop, die Brand door de ziel sneed.

— O ja, hernam Raffles. Ik ben er zeker van. En ik hoop van ganser harte, dat je dit leven zult prijsgeven, en zult trachten, een ander bestaan te gaan voeren. Ik zal je daartoe in staat stellen, want er is weinig, Yvonne, dat ik niet tot stand kan brengen.

— Laat mij dan nu tenminste met je meegaan, smeekte de vrouw. Ik kan je van het grootste nut zijn. Ik ken Rome heel goed, ik heb er jaren gewoond, en ik weet, waar Dario Lamberti zich zal ophouden, alleen of met zijn medeplichtigen. Ik kan je helpen, geloof mij.

Een ogenblik stond Raffles in beraad, en hij zag al gauw in, dat deze vrouw hem inderdaad heel wat waarde op het

spoor zou kunnen brengen van de samenweerders, dan hij het ooit zelf zou kunnen doen.

Rome is groot, het heeft ontelbare schuilplaatsen, en wie eenmaal de grens kon overschrijden, is er bijna zeker van, zijn plannen te kunnen voorbereiden, zonder daarin door de politie te worden gestoord.

Het heeft juist steeds de woede der tegenstanders van de regering gewekt, dat er over de Franse grens voortdurend verdachte elementen kwamen, dikwijls met valse passen, waarop geen controle uit te oefenen was, die zich mengden onder de miljoenenbevolking van de stad, en op hun gemak een aanslag konden voorbereiden.

Raffles bedacht dit alles, en zei daarom:

— Ik aanvaard voor ditmaal je hulp, Yvonne. Je kunt meegaan, tenminste wanneer je je sterk genoeg gevoelt.

Dadelijk verscheen er een blos op de bleke wangen van de jonge vrouw, en haar ogen schitterden van vreugde, toen zij uitriep:

— Ik zou me in staat voelen om tot het einde van de wereld te gaan, als het maar aan jouw zijde mocht zijn. Je vriend zal wel denken, dat ik niet veel bijzonders ben, dat ik geen schaamte ken, om je dat alles zo maar in je gezicht te zeggen, waar hij bij is, maar dat kan mij niet schelen. Het is sterker dan ik, en waarom zou ik er dan weerstand aan bieden?

Brand was nu zelf op Yvonne getreden, nam glimlachend even haar hand in de zijne, en zei:

— Ik stel je er volstrekt niet lager om, Yvonne. Je bent tenminste eerlijk. En dat kan men van heel veel vrouwen, hoger staande dan jij in de maatschappij helaas, niet zeggen. En blijf nu rustig liggen, slik dit drankje nog eens, en dan zullen wij je eens keurig verbinden, en eens zien of er hier wat geschikte kleren voor je zijn.

— Is er hier dan een vrouw in huis? vroeg Yvonne, en Brand zag haar ogen plotseling fonkelen onder de invloed van de jaloezie.

— Stel je maar gerust, antwoordde

hij lachend. Het vrouwelijk geslacht is hier taboe. Maar ik heb wel eens aanvechting, om me als een dame te verkleeden, en dus...

— Ik geloof dat ik daar wel eens iets van gehoord heb, zei Yvonne met een zwak lachje. Ik zal mij rustig houden, omdat ik je plannen niet in de war wil sturen, Raffles. Ik voel mij heus al wat sterker. Het is maar een vleeswond, nietwaar?

— Het heeft werkelijk niet veel te betekenen, hoor, antwoordde Raffles, en reeds kwam hij aandragen met het nieuwe verband.

Tien minuten later sliep de patiënte rustig, met een uitdrukking van diepe vrede en blijdschap op het gelaat, die Brand zodanig trof, dat hij nauwelijks de blikken van haar kon afwenden.

— Dat vermag dus een echte liefde, fluisterde hij zacht tot Raffles, die naast hem was komen staan. Die vrouw was een verworpeling, totdat zij jou zag, en aanstonds was het, alsof haar gehele wezen veranderde en gelouterd werd.

— Neem mij niet kwalijk dat ik je in de rede val, Charles, zei Raffles hard, maar je stelt het toch wat al te mooi voor. Ik ontken niet, dat die vrouw genegenheid voor mij heeft opgevat, maar het zou niet anders geweest zijn, ook al had ik haar gezegd, dat ik een schurk was en een bedrieger. En hoe zou dan mijn invloed op haar geweest zijn? Aan mijn zijde zou zij ook slecht en gemeen zijn geworden.

— Dat wil ik niet horen, fluisterde Brand op heftige toon. Je stelt het verkeerd voor. Bij instinct gevoelde die vrouw wie en wat je was, en nooit heeft zij in jou een echte misdadiger kunnen zien. En als je die rol had willen spelen, en haar had willen overhalen om je behulpzaam te zijn bij, noem maar op, een inbraak, een diefstal, dan zou ze je gesmeekt hebben, het niet te doen. Zo zie ik het in, en zo zal het ook wel zijn. Maar zeg mij nu liever wat wij gaan doen.

— Slapen, amice. Rust nemen. Dat is volstrekt nodig, voor wie iets gaan ondernemen. Want vermoeide mensen kunnen niets uitrichten tegen drie lui, die

tot alles bereid zijn.

— Maar dan zullen wij misschien te laat komen.

— Ik geloof niet dat daar vrees voor bestaat. Je begrijpt toch wel dat die drie daarginds eerst nauwkeurig hun plannen moeten maken? Zij moeten zich op de hoogte stellen van de gewoonten van de minister, zij moeten er achter komen, wanneer hij uitrijdt, wanneer hij hier of daar een officieel bezoek zal brengen, om dan van de gelegenheid gebruik te maken.

En wij verliezen dus niets als wij nu herstel van krachten zoeken in een lange slaap, en morgen in de loop van de ochtend vertrekken. Trouwens, Yvonne zou nu onmogelijk reeds zulk een vermoeiende reis kunnen maken. En verder moet ik nog een pas voor haar fabriceren.

— Zullen wij per trein reizen?

— Dat lijkt mij het verstandigste in dit geval. Een auto loopt altijd wat meer in het oog. En nu genoeg gepraat. Geef een deken, dan zullen wij haar toedekken en hier dit kussen onder haar hoofd.

De beide vrienden aten wat, Henderson kreeg zijn instructies, de lichten werden gedoofd, het huis verzonk in diepe rust.

Het was reeds bijna negen uur, toen zij snel achtereen ontwaakten, hun bad namen, en zich geheel verfrist en uitgerust voelden. Raffles ging dadelijk naar zijn patiënte omzien, en vond haar met een blosje op de wangen, een arm onder het hoofd, en blijkbaar in de aangenaamste gedachten verzonken.

— Zij hoopt nog altijd, het arme kind, mompelde Raffles voor zich heen. Het zal een bittere ontgoocheling voor haar zijn, maar het lot dwingt mij met ijzeren hand.

Raffles trad aanstonds op haar toe, om het verband te verwijderen, en eensklaps sloeg zij haar vrije arm om zijn hals, boog zijn hoofd naar het ware, en drukte haar mond op zijn lippen.

— Ben je boos? vroeg zij glimlachend toen Raffles zich trachtte te bevrijden. Ben je bang voor een zoon?

— Ja, antwoordde Raffles heel bedaard. Daar ben ik bang voor, Yvonne.

Ik ben maar een mens. En ik moet sterk zijn, sterk en onverbiddelijk en hard, Yvonne, heel hard. Blijf nu stil liggen, ik moet het verband vernieuwen. Zo, dat ziet er heel goed uit. De wond is goed aan het genezen. Ik wist wel dat mijn zelf een goede uitwerking zou hebben. Nu dit nieuwe verband, en, nu zal ik je moeten verzoeken, Yvonne, je aan mijn handen toe te vertrouwen, want ik zal verplicht zijn je uiterlijk te veranderen, opdat je niet aanstonds herkend wordt door die drie samenzweerders.

Yvonne lachte zacht voor zich heen, en zei:

— Dat is grappig. Doe maar wat je wilt, moet er een jongen van mij gemaakt worden?

— Daarvoor is je gestalte gelukkig weinig geschikt, antwoordde Raffles glimlachend, maar wij zullen de kleur van je haar veranderen, je wenkbrauwen een ander fatsoen geven, en je een andere tint geven. Laat het maar aan mij over. Hier zijn de kleren, die mijn vriend voor je heeft klaargelegd. Trek ze eens aan, en kijk of er misschien wat aan veranderd moet worden, want over een uur vertrekken we.

* * *

Over deze reis naar Rome, die Raffles steeds in de gedachte is gebleven, valt niet veel te zeggen. De tocht verliep zonder dat zich het minste incident voordeed, en de vier keurig geklede reizigers met hun elegante bagage, trokken de grens over, voorzien van hun uitstekend nagemaakte passen, en bereikten in de avond van de tweede dag de stad aan de Tiber.

Zij namen hun intrek in een groot hotel, gelegen niet ver van het begin van de vermaarde Via Appia, sliepen lang, en stonden verfrist op.

Het was een stralend schone dag, en niemand vermoedde in het minst, dat hij op zulk een tragische, noodlottige wijze zou eindigen. Misschien was er een, die een soort van voorgevoel had, en dat was Yvonne.

Zij was die ochtend moeder dan ooit, en zij leek een ware dame, in haar els-

gante kleren, het gelaat een weinig opgemaakt, en haar fijn schoeisel.

Brand echter zag een melancholieke uitdrukking op haar gelaat, die hem trof en eenmaal verraste hij haar, terwijl zij, in diepe gedachten verzonken, heen staarde over het nummer van de « Vita Nuova », dat zij zoëven ter hand had genomen.

Raffles bestudeerde op zijn beurt een ochtendblad, en daarin las hij, dat de bewuste minister nog diezelfde namiddag een rijtoer door de stad zou maken, teneinde een pas gebouwd ziekenhuis te openen.

Hij liet het bericht aan Brand lezen en zei zacht :

— Wij moeten die weg eens inspecteren. Yvonne zal wel weten, welke route men gewoonlijk neemt.

De jonge vrouw scheen uit een droom op te schrikken, toen Raffles het woord tot haar richtte.

Zij las het bericht aandachtig, tot twee malen toe, en zei toen peinzend :

— Ja, ik ken de weg. Lamberti zal dat stadsgedeelte zeker ook nauwkeurig gaan inspecteren, zodra hij het bericht gelezen heeft, want de gelegenheid is gunstig. Laten wij gauw op weg gaan.

Zij had reeds haar handtas gegrepen, en stond op van haar stoel bij het keurig gedekte ontbijttafeltje, dat in een voorgaanderij van het grote hotel geplaatst was.

Raffles had te Rome aanstonds een goede auto gehuurd, die hij zelf bestuurde, en een ogenblik later reed het viertal in dit voertuig niet al te snel door de straten van Rome, en volgde precies de weg, die de jonge vrouw aanwees, naast Raffles gezeten.

Het was nu tien uur, en de minister zou om drie uur zijn woning verlaten, teneinde zich naar het ziekenhuis te begeven.

En plotseling, op een vrij druk punt, greep Yvonne Raffles bij de arm, met zulk een drift, dat hij bijna het stuur kwijtraakte en fluisterde opgewonden :

— Daar staat Dario Lamberti. Die lange man daarginds, in dat grijze colbertpak en slappe hoed. Voor die bankbakkerswinkel.

Raffles matigde de vaart van zijn wagen, keek scherp rond en zag inderdaad aan de overzijde van de brede straat met haar mooie, oude patriciërs-huizen een man met een olijkleurig gelaat staan, lang en mager, die zich nu juist wendde naar een andere man, veel kleiner dan hij, en met hem toeliep naar een auto, waarin slechts een enkele man zat, en die op enige afstand scheen te wachten.

— Rijd hen achterna, fluisterde Yvonne opgewonden.

— Zouden wij niet liever de politie waarschuwen, opperde Brand, en de jongeman zou het reeds een uur later bitter berouwen, dat hij geen gehoor had gekregen...

— Dan weten wij niet waar zij wonen en wij kunnen hun geld niet afnemen, hernam Yvonne. Vlug, gekeerd. Zo is het goed, zij hebben ons niet gezien.

De andere auto, een klein, onaanzienlijk Flatje, was verder gereden, nadat Lamberti en zijn makkers waren ingestapt. Het was duidelijk, dat ook zij de weg in ogenschouw hadden genomen, waarlangs de minister die namiddag zou komen aanrijden.

De tocht duurde bijna een half uur, en tweemaal had het weinig gescheeld of Raffles was in het drukke verkeer de andere auto kwijtgeraakt, waarvan de inzittenden hem gelukkig niet konden zien.

Maar nu kwamen de beide auto's in het alleroudste gedeelte van Rome, thans een volkswijk, en de straten waren hier zo nauw en kronkelend, dat Raffles wel begreep, aanstonds niet verder meer te kunnen doordringen met zijn grote wagen.

Plotseling echter stopte het Flatje voor een garage, tevens montage-werkplaats, twee der mannen stapten uit, en de derde reed de auto naar binnen, maar kwam dadelijk daarop weer te voorschijn, waarna zij te voet verder gingen, totdat zij, nog geen dertig meter van die plek, een ogenblik stilhielden voor een oud, smal huis, geel geschilderd, en met een balkon op iedere verdieping.

Niet zodra waren zij er binnengegaan.

of Yvonne riep, met een kleur van opwinding:

— Ik ken dat huis. Ik wist al tien minuten geleden, dat zij hier zouden binnengaan. Laat alles nu maar aan mij over. Ik zal ook naar binnengaan, want ik ken uitstekend de weg in dat oude gebouw, en binnen een kwartier breng ik je het geld.

— Alleen? Ik denk er niet aan, riep Raffles uit. Je zou er slecht van afkomen.

— Ik? Geen sprake van. Lamberti zal mij met geen vinger aanraken. Zodra ik binnen ben zal ik deze rode pruik afzetten en hij zal mij herkennen. Zij kunnen hier nog onmogelijk weten wat er in Parijs is voorgevallen, en ik zal hun gemakkelijk het geld kunnen afhandig maken. Maar daarvoor is het ook nodig dat ik alleen ben, anders zouden zij het zaakje dadelijk wantrouwen. Ik zal hun zeggen dat ik namens het hoofdbestuur te Parijs kom. Toe, laat mij mijn gang gaan, ik loop geen gevaar hoe genaamd, dat zweer ik.

— Op welke verdieping is het? vroeg Raffles, nog weifelend.

— Op de tweede. Dat balkon daar. Mocht er gevaar dreigen, dan kan ik immers dadelijk om hulp roepen. Je ziet dat het een drukke straat is.

Nog even weifelde Raffles en toen zei hij:

— Ga dan, maar wees vooral voorzichtig. Ik zou je liever niet laten gaan.

— Geen kwestie van, zei zij lachend. Ik heb het er nu eenmaal op gezet, om hun die poets te bakken. Binnen een kwartier ben ik terug.

Voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, had zij hem toegeknikt, was snel de straat overgestoken, en verdween op haar beurt in het hoge huis.

Er verstreken vijf minuten, toen gingen langzaam de deuren open van het balkon op de tweede verdieping, en Yvonne trad rustig naar buiten, thans met haar eigen haar, en met een glimlach om de lippen.

Zij keek vluchtig even naar de drie mannen beneden haar, die daar stonden te wachten, gereed om dadelijk weer te kunnen starten en ging toen naar bin-

nen.

Nogmaals verstreken er enige minuten, en toen begon zich een vreemde onrust meester te maken van de drie mannen, die elkander vragend aankeken.

Brand had juist de mond geopend om iets te zeggen, toen er eensklaps een daverende losbarsting weerklonk, met zulk een geweld, dat een kilometer in het rond de meeste ruiten sprongen en de huizen rondom op hun grondvesten trilden. Het leek wel alsof het gehele hoge huis openbarstte met een ontzettende slag, die de oren nog lang daarna deed tuiten. Door een wolk van stof en steengruis zagen zij meubels, versplinterd, flarden van gordijnen en vloerkleden, en twee menselijke gestalten, die als het ware door een bovenaardse macht naar buiten werden geworpen en ver van elkaar neervielen op de hobbelige keien van de straat.

Met een luide kreet stormde Raffles toe op een dier gestalten.

Het was Yvonne. Zij hield iets in de rechterhand gekneld, en uitwendig scheen zij in het geheel niet gekwetst te zijn.

Maar reeds maalde de doodsbleek zich op haar wangen af, toen zij met moeite de ogen opsloeg, Raffles herkende en met een flauwe glimlach zei:

— Ik heb het geld, hier is het.

Zij poogde haar rechterhand op te heffen, maar was er niet toe in staat.

— Ik kan niet, stamelde zij met een lachje, je zult mij moeten helpen, jongen.

Raffles, die doodsbleek was geworden maakte een gebaar van machteloze wanhoop en woede, terwijl van alle kanten luid schreeuwende, dodelijk verschrikte mensen uit hun huizen snelden, die misschien aan een aardbeving geloofden, en fluisterde:

— Praat toch niet van dat geld, Yvonne. Lijd je veel pijn? Denk je dat ik je zou kunnen optillen en wegdragen?

— Ik heb helemaal geen pijn. Het is mij alsof ik zweef. Heus, ik voel mij zo licht als een veertje. Je zoudt mijn gewicht niet merken, als je mij wegdroeg. Maar het is net, alsof er een mist

voor mijn ogen hangt, ik kan je niet meer duidelijk zien.

Haar stem had een klagende klank, en zij maakte een gebaar, aandoenlijk van machteloosheid, om het hoofd van Raffles naar zich toe te trekken, toen zij, bijna onverstaanbaar reeds, voortging:

— Kom wat dichterbij me, en geef me een zoen. Ik heb zoveel van je gehouden. Ik hoopte gisteren nog, dat de toekomst me geluk zou brengen, maar nu is het zeker gedaan. Nietwaar? Het is gedaan, Raffles?

Toen bukte Raffles zich zover mogelijk voorover, omvatte haar met de grootste behoedzaamheid, en kustte haar, terwijl hij voor het eerst sedert lange tijd zijn ogen vochtig voelde worden,

op de reeds koud wordende lippen.

— Dank je, zei zij heel zacht. Vaarwel, Raffles. Ik ga heen, en zo is het ook maar beter. Ik zou je toch maar tot last zijn geweest, al heb ik je dan ook liefgehad, liever dan mijn leven...

Nog een laatste blik trof hem, een blik die hij nooit zou vergeten, en toen sloot zij voorgoed de ogen en stierf...

* * *

Raffles had zich nauwelijks een dertigtal meters verwijderd, om last te geven tot het overbrengen van haar lichaam, toen het gele huis, tot in zijn grondvesten geschokt, met daverend geweld ineen stortte, en de drie zwaargewonde misdadigers en de ongelukkige vrouw onder het puin bedolf.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Egyptische Schatten

HASSELT

79.774 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS f 35,40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266